T. C. A. Venkatesan

ஸ்ரீ

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ P. B. அண்ணங்கராசாரிய ரெழுதிய

பரமார்த்தபூஷணம்

— இதிலடங்கிய வியாசங்கள் —

1 ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானமும்—
தாததேசிக குடும்பமும்

2 ஷை ஆங்கில வியாஸம் (Sri T. A. S.)

3 விசதவாக் சிகாமணி வாக்வைசத்யம்

4 பதினாறு நன்மொழிகள்

5 பச்சைப் பசும்பொய்யைப்பற்றிப் பதினாறு

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம் :

P. B. ANNANGARACHARYA

L. KANCHEEPURAM

20-12-64] [விலை 1-50

P. B. அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானமும்-தாதாசார்ய குடும்பமும்

29-11-64 ஹிண்டுவில் வெளிவந்த ஸ்ரீ தாத தேசிகன் விஷயமான வியாஸத்தின் ஆராய்ச்சி

ஸ்ரீ காஞ்சீ P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

தாததேசிகனைப்பற்றிய வரலாறுகளின் பொய்ம்மை

1. ஸ்ரீதாத தேசிகன் என்பவர் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பிரமுகர் என்பது உண்மை. இவர் பலபல கோவில்களைக் கட்டி வைத்தாரென்பது ஆதாரமற்ற வார்த்தை. இவர் கும்பகோணத்தில் தோன்றினரென்பது புதிதான வார்த்தை. ஏடூர்ப்படி யென்று பிரசித்தமாக வழங்கும் உபாதத்தினுல் ஏடூர் என்கிற விடத்தில் அவதரித்தாரென்பது உண்மை. அந்த ஊர் இன்னமும் விளங்குகின்றது. தாத தேசிகனுடைய சிஷ்யரொருவர் எழுதிய ப்ரபந்நாம்ருதமென்கிற பெரிய நூலில் தாததேசிகனுடைய வைபவமும் முடிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அதில் ஏடூரில் அவர் அவதரித்தாரென்பதே யுள்ளது. சடமர்ஷணரென்கிற முனிவரே சடகோபராக அவதரித்தாரென்கிற பேச்சு இதுவரையில் ஒரு ஆசாரியராலும் ஒரு புத்தகத்திலும் கூறப்படவில்லை. இது ஸம்பாவிதமுமல்ல. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருமலை நம்பியின் குமாரரென்பது விரோதாஸ்பதமான பேச்சு. திருமலை நம்பிக்குத் தோழப்பரென்றும் திருநாமம். இப்பெயரே இன்றைக்கும் வழங்கிவருவது. இவர்க்கு இரு குமாரத்திகள் மட்டுமே யிருந்ததாக வேதாந்த தேசிகர் குருபரம்பராஸார மென்கிற நூலில் நிஸ்ஸந்தேஹமாக எழுதியுள்ளார். ஸ்ரீராமாநுஜர் பிள்ளானுக்கு உத்தரவிட்டதானது திருவாய்மொழிக்கு ஒரு சிறிய வியாக்கியானம் இயற்றும்படிக்கே யொழிய ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப்பற்றின கட்டளையைக் கூரத்தாழ்வான் பரம்பரையிலேயே செய்தார். தாத தேசிகர் பேச்சில் பிள்ளான் ஸம்பந்தம் வருவதற்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாது. திருமலை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரென்பவர் பிள்ளானுடைய வம்சத்தில் தோன்றினவர் என்பதும், அவர் வேதாந்த தேசிகருக்கு அந்தரங்கரா யிருந்தாரென்பதும் புதிய கற்பனை. தேசிகர் சரித்திரத்தில் திருமலை ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ரென்கிற பெயரை யாரும் எழுதியிருக்கவில்லை. இந்த திருமலை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரை வேதாந்த தேசிகரே ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானத்திற்கு ஸ்ரீ கார்யகர்த்தாவாக நியமித்தாரென்பது மிகவும் கற்பனை. 1842 ஆம் வருஷத்தில்தான் தாததேசிகனுக்கு கலெக்டர் மூலமாக இந்த தேவஸ்தான ஸ்ரீகார்யம் கிடைத்தது. அதுவும் இந்த பரம்பரையினர் செய்த அநீதிகளால் ஹைகோர்ட்டாரால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதென்கிற விஷயம் மேலே ரிகார்டுகளுடன் விவரிக்கப்படும். தேவப்பெருமாள் தேவஸ்தானத்தில் மண்டபங்கள் முதலிய அதிக கைங்கரியங்களைச் செய்தருளியவர் ஸ்ரீ அழகிய மணவாள ஜீயர் ஸ்வாமிகளென்பது பல சாஸனங்களினால் நிர்ணயமான விஷயம். தாததேசிகன் செய்த கைங்கரியம் மிகவும் ஸ்வல்பம், அதுவும் அவர் தம்முடைய சிஷ்யருக்குக் கட்டளையிட்டுச் செய்வித்தது. காஞ்சிபுரத்திலேயே உலகளந்த பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு தருமகர்த்தாவாக இருந்த பேரேற்ற பட்டர் ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசாரியர் ஸ்வாமிகள் லக்ஷக்கணக்கான ரூபாயில் அக்ரஹாரப்ரதிஷ்டை செய்தது, தடாக

ப்ரதிஷ்டை செய்தது, ஸிரகம் காரகம் கார்வானம் என்கிற திவ்யதேசங்களைப் புநருத்தாரம் செய்தது இந்த நூற்றாண்டிலென்பதை நாம் கட்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறோம். இதைவிட அதிசயமான காரியம் இந்த தேவஸ்தானத்தில் தாததேசிகர் யாதொன்றும் செய்யவில்லை. நூற்றுக்கால் மண்டபமும் அழகிய மணவாள ஜீயர் கைங்கர்யமென்பது சாஸநாரூடம். இந்த மண்டபத்தில் அனேக தென்கலைத் திருமண் காப்புகள் விளங்குவதால் அது வடகலையாருடைய திருப்பணியா யிருக்க நியாயமில்லை. அல்லது, 'தாததேசிகர் ஆதிகாலத்தில் தென்கலை ஸம்பிரதாயஸ்தர்' என்கிற தத்துவமாவது ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டும். அய்யங்கார் குளத்தில் அனுமார்கோவில்மட்டுமே யுள்ளது. ஸ்ரீராமர் கோவிலுமுள்ளதாகச் சொல்லுவது ப்ரத்யக்ஷமான அபத்தம். தேவப்பெருமாள் அணிந்துகொண்டிருக்கும் விலையுயர்ந்த திருவாபரணங்களெல்லாம் ஸ்ரீ ஆத்தான்ஜீயர், அழகிய மணவாள ஜீயர், வேங்கடாத்ரிஸ்வாமி, காரணை பிரதிவாதி பயங்கரம் பெரிய அனந்தாசார்யஸ்வாமி முதலான தென்கலை ஸம்பிரதாயஸ்தர்களால்தான் செய்வித்துச் சாத்தப்பட்டவை. காணைக்கும் அனந்தாசார் மகரகண்டி யென்றே வழங்கப்பட்டுவரும் திருவாபரணம் விலைமதிக்க முடியாததென்பது ப்ரஸித்தம். வேங்கடாத்ரி கொண்டையென்பதும் அப்படியே. இப்படி தாததேசிகர் பெயரால் ஒரு திருவாபரணமாவது வழங்குவதுண்டோ? இல்லாதது எப்படி யிருக்க முடியும்?

கி. பி. 1711 ல்தான் தாதாசாரியர்க்கு இத்தலத்தில் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

2. இனி, தாதாசாரியர்களுக்கு இந்த தேவஸ்தானத்தில் தொடர்பு ஏற்பட்டதைப் பற்றி விரிவாக விளக்குவோம். ஆதிகாலத்தில் இந்த தேவஸ்தான நிர்வாஹம் அர்ச்சகர், பரிசாரகர் முதலிய "ஸ்தலத்தாரின்" அதீனமாயிருந்தது. இதில் தாதாசாரியர்கள் சேரவில்லை. பிறகு ஒருகாலத்தில் யவநர் உபத்ரவத்தால் கோவில் சீர்கெட்டிருந்தது. அப்பொழுது ஆத்தான்ஜீயர் என்பவர் தமது சிடனான தோன்றமல் என்கிறவன் உதவியால் பெருமாளை உடையார் பாளையத்திலிருந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்து கோயிலைச் சீர்படுத்திவைத்தார். இந்த உபகாரத்திற்காக, மேற்படி ஸ்தலத்தார் ஸன்னிதி நிர்வாஹத்தை மேற்படி தோன்றமல்லிடம் ஒப்புவித்தார்கள்; அவன் அதை தனது ஆசார்யரான ஆத்தான்ஜீயருக்குத் தந்துவிட்டான். ஆக ஆத்தான் ஜீயரும், அவருடைய பரம்பரையில் சேர்ந்த பலரும் தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்துவந்தார்கள். 1711ல் லக்ஷ்மீகுமார தாதாசாரியர் என்பவர் பெரிய வித்வானும் விஜயநகர ராஜகுருவாயும் இருந்தபடியால், அவரால் ஸன்னிதிக்குப் பல நன்மைகளுண்டாகக் கூடுமென்றெண்ணி அவருக்கு முதல் தீர்த்தம் அளிக்கப்பட்டது. இதற்காக அவர் ஸன்னிதியின் மாமூலான தென்கலை ஆசாரங்களையும், தென்கலைத்தனியன் முதலியவற்றையும் காப்பாற்றி வருவதாக உடன்படிக்கை எழுதிக்கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்பொழுதும் அவர் முதல் தீர்த்தகாரராகமட்டு மிருந்தாரேயன்றி தர்மகர்த்தாவாக இல்லை. அப்பொழுது மற்றும் பல தென்கலை தீர்த்தகாரர்கள் இருந்தார்கள். இதில் பலர் வெகுகாலமாகவே தீர்த்தகாரரா யிருந்தார்கள். சிறிதுகாலம் கழித்து அரசாங்கமே தேவஸ்தான நிர்வாஹத்தை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டது. பிறகு 1842ல் அப்பொழுது இருந்த முதல் தீர்த்தகாரரும், வித்வானுமான ஒரு தாதாசாரியரிடம் தர்மகர்த்த பதவி ஒப்புவிக்கப்பட்டது. இப்பதவி 65 ஆண்டுகள் இவர்கள் பரம்பரையிலேயே இருந்தது. பிறகு ஸ்கீம் ஸூட் போடப்பட்டு 19[illegible]7ல் ரிஸீவர் ஏற்படுத்தப்பட்டார். இந்த முறையும் பலவாறாக மாறி தற்சமயம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாத ப்ராமணர் ஒருவர் எக். ட்ரஸ்டியாகவும், 2 தாதாசாரியர் ஆனரரி ட்ரஸ்டிகளாகவும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஹிண்டுவில் வியாஸ மெழுதியவரின் உள்ளத்திலுண்மை.

3. ப்ரக்ருதம் ஹிண்டுவில் வெளிவந்த வியாஸ மெழுதியவர் ஆழ்வார்கள், திவ்ய ப்ரபந்தம், உபயவேதாந்தம் என்று பெரிய பெரிய பேச்சுக்களைப் புகுத்தியிருப்பதைப் பார்க்க மிகவும் வேடிக்கையா யிருக்கிறது. ஏனென்றால் இவர்களுக்கு உள்ளத்தில் இவைகள் விஷய

மான பகையும் வெறுப்புமேயுள்ளது. இதே வாத தாதாசாரியென்பவர் செங்கல்பட்டு ஸப் ஜட்ஜி முன் ஓர் ஸ்டேட்மெண்டு எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறார். செங்கல்பட்டு ஸப் ஜட்ஜு கோர்டு O. S. No. 7.—1947ல் தமிழ் ப்ரபந்தங்கள், வேதத்தில் பிரவேசமில்லாத பெண்களுக்கும், ப்ராமணர் அல்லாதவர்களுக்குமே எழுதப்பட்டன. ஆகையால் வடகலை தாதாசாரிகள் இது விஷயமான தங்கள் பாத்யதையை தென்கலை ஆத்தான் ஜீயர் என்பவருக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிட்டார்கள்.'' என்று. இதைக் காட்டி அந்த ஜட்ஜு என்ன சொல்லுகிறாரென்றால், ''இதனால் வடகலையாருக்கு ப்ரபந்தங்கள் விஷயத்தில் எவ்வளவு அலக்ஷியம் இருக்கிறதென்பதை நாம் அறியலாம். இப்படியிருந்தும், இவர்கள் தாங்களும் தமிழ் ப்ரபந்தம் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆக்ரஹம் கொள்வதுதான் மிகவும் வேடிக்கையாயிருக்கிறது.'' என்றெழுதியுள்ளார்.

இத்தலத்தில் தாதாசாரியர்கள் செய்த அநீதிச் செயல்கள்

4. காஞ்சிபுரம் தேவஸ்தானத்திலும் இவர்கள் ஆழ்வார்களையும் திவ்யப் பிரபந்தங்களையும் மிகவும் கேவலப்படுத்தியுள்ளார்கள். ஆழ்வார்களின் உத்ஸவங்களையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆலயத்திற்கு அஸாதாரணமான அத்யயன உத்ஸவத்தையும் இவர்கள் நிறுத்திவிட்டார்கள். வில்லியம்பாக்கம் டையாகண்ணு தாதாசாரியர் திருவாடிப்பூரத்தன்று பெரியாழ்வார்க்கு பஹுமானமாகக் கட்டிவைத்த திருப்பரி வட்டத்தைத் தன் கையால் தொட்டுக் களைந்து விசிறியெறிந்தார்; இப்படியே திருக்கார்த்திகையன்றிரவு திருப்பாணாழ்வார் விஷயத்திலும் அபசாரப்பட்டார். இவற்றுக்கு என்ன காரணமென்றால் இந்த தாதாசாரியர் ஒரு ஸமயம் கோர்ட்டில் வாக்குமூலம் கொடுக்கையில் ''இந்த தேவஸ்தானத்தில் எந்த ஆழ்வாருக்கும் எந்த ஆசாரியருக்கும் எந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும் யாதொரு மரியாதையும் செய்கிற வழக்கமில்லை'' என்று கூசாமல் சொல்லியிருந்ததேயாம். இதெல்லாம் ரிகார்டில் ஏறிக்கிடக்கிறது.

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வியாஜ்ஜியத்தின் பரிஷ்காரம்

5. ப்ரஸங்காத் முக்கியமான விஷயம் கேண்மின். கடைசியாக ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஜட்ஜ்மெண்டில்தான் தாதாசாரியர்களின் பிரபாவம் மிக விளங்கிற்று. அவ்விடத்தில் ஒருவிதமான கலஹமுமில்லாமல் நடந்துவந்துகொண்டிருக்கையில்வெகுநாள் கழித்து தாதாசாரிகள் சண்டைகளைக் கிளப்ப அபரிமிதமான வியவஹாரங்கள் நடந்தன. ப்ரஹ்மஸ்ரீ V. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் என்கிறவொரு பிரபல அட்வகேட் அங்கு வடகலையார்களுக்கு வக்கீலாக இருந்தார். அப்போது ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வியாஜ்ஜியம் கடைசியாக ஹைகோர்ட்டில் இருந்தது. அந்த ஸமயத்தில், மேலேசொன்ன வடகலையாரின் வக்கீலான ஸ்ரீகிருஷ்ணசாமி ஐயரவர்கள் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஸ்தானத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது ஹைகோர்ட்டிலிருந்த ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸந்நிதி வ்யவஹாரத்தின் அப்பீல் அந்த கிருஷ்ணஸாமி ஐயருடைய பெஞ்சில் வந்தது. ஏற்கனவே பல வருஷங்கள் வடகலையார்க்கு வக்கீலாயிருந்த இவருடைய பெஞ்சில் இந்த அப்பீல் நடக்கத்தகாதென்றும், இவரிடம் நடந்தால் நியாயம் தேறாதென்றும் தென்கலையார் ஆக்ஷேபிக்கத் தீவிரமான முயற்சிகள் செய்தும் பலிக்கவில்லை. அவரே விசாரிப்பதாகக் கேஸை எடுத்துக்கொண்டார். வடகலையார் நமக்கே வெற்றியென்று நிச்சயித்து ஆனந்தமாயிருக்கிறார்கள்; தென்கலையார் கவிழ்தலையிட்டு வருந்திக்கிடக்கிறார்கள். ஜட்ஜ் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் கேஸை யெடுத்துக் கொண்டு அன்றே அலப்பிக் கவிழ்த்துவிட்டார். அவர் நெடுநாள் வடகலையார்களுக்கு வக்கீலாயிருந்தபடியால் எல்லா ரிகார்டுகளையும் ஒன்று விடாமல் முற்றிலும் பார்த்தவராகையாலே ப்ராமாணிகராய் மனச்சாட்சியை மீறமாட்டாமல் எழுதினார் :—

'' தாதாசார்ய குடும்பஸ்தர்கள் தங்களுக்குக் குலபரம்பரையாக வந்த ஸ்ரீசைலேச மந்த்ரத்தை விட்டு வடகலை மந்த்ரத்தை ஆதரிக்கத் தொடங்கியதுதான் இவ்வளவுக்கும் காரணம்; இதிலிருந்தே தாதாசாரியர்கள் தங்கள் கௌரவங்களை இழக்க நேர்ந்தது '' என்று.

இந்த விஷயத்தை இதுசாறும் நாம் பல புத்தகங்களில் பல தடவை எழுதியிருக்கிறோம்? மேலே குறித்த வாசகம் போன்ற பலபல வாசகங்களை த்விபாந்தரஸ்தர்களான பெரிய பெரிய ஜட்ஜிகள் திருமலை திருப்பதி ப்ரிவிகவுன்ஸில் தீர்ப்பு முதலியவைகளில் அபரிமிதமாக எழுதியிருந்தாலும் அதைவிட மேலே உதாஹரித்த ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் திருவாசகத்திற்கு மஹத்தான கௌரவமுண்டு. எதனால்? அவர் பத்தெட்டு வருஷகாலம் வடகலையார்களுக்கு அந்தரங்க வக்கீலாயிருந்து, அவர்களிடம் பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களைப் பெற்றிருந்து ரிகார்டுகளை எழுத்தெழுத்தாகப் பார்த்திருந்தவராகையாலே உள்ளதை உள்ளபடி தெரிந்து கொண்டு எழுதினர்; இது அவராகவா எழுதினது? தெய்வமன்றோ எழுதுவித்தது. இதைக் கண்டுவைத்தும், அந்த தாதாசார்ய குடும்பஸ்தர்களுக்கு மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளில் அபசாரபுத்தி இன்னமும் நீங்கவில்லை. நீங்காததோடு வளர்ந்தும் செல்லுகிறது.

தாதாசாரியர்களின் மேல் ஸ்கீம்ஸூட் தொடுக்கப்பட்ட விவரம்

6. தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தில் சிலகாலம் ஏகதேசமாக தர்மகர்த்ரு பதவியை வஹித்து வந்த தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்கள் தர்ம பரிபாலனங்களை ஒழுங்குபடாகச் செய்வதில்லையென்றும் அவர்களை விலக்கி ந்யாயம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் சுமார் 52 வருஷங்களுக்கு முன் வியவஹாரம் (ஸ்கீம்ஸூட்) ஆரம்பமாயிற்று. இந்த ஸ்கீம்ஸூட் போட்டவர்கள் ஷை தேவஸ்தானத்தில் கைங்கர்யபரர்கள் பலர் என்றும் தென்கலையார்களே முக்கியமாக நின்றார்கள். அப்போது தேவஸ்தான நிர்வாஹம் ஒரு ரிசிவர் மூலமாக நடந்துவந்தது. நல்ல புகழ்பெற்ற தோணுங்குளம் ராமாநுஜாசாரியாரென்பவரே அப்போது பல வருஷங்கள் ரிஸீவராயிருந்தவர். அந்த ஸ்கீம் வியாஜ்ஜியம் சென்னை ஹைகோர்ட்டாரவர்களால் ஒருவாறு முடிவு செய்யப்பட்டது. தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தாக்களாயிருக்கவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு வருஷத்தில் ஒவ்வொருவர் எக்ஸிக்யூடிவ் டிரஸ்டியாக இருந்து அதிகாரம் செலுத்தி வரவேண்டியதென்றும், இவர்கள் அநீதியாக நடந்துகொண்டால் அதைப் பரிசீலனை செய்து ந்யாயம் செலுத்துவதற்காக அவர்களுக்கு மேல் ஒரு ட்ரஸ்டு போர்டு இருக்கவேண்டியதென்றும், அந்த டிரஸ்டு போர்டில் ஒரு தென்கலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், (தாதாசார்யரல்லாத) ஒரு வடகலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணர் ஆக மூவர் அதிகாரிகளாக இருந்து தணிக்கை செய்யவேண்டியதென்றும்; அவசியம் நேருங்காலங்களில் இந்த ஸ்கீமை மாறுதல் (மாடிபிகேஷன்) செய்யலாமென்றும் முடிக்கப்பட்டது. அவ்விதமே சுமார் இருபது வருஷகாலம் நடந்து வந்தது. அதிலும் தரும நிர்வாஹங்கள் மிகவும் சீர்கேடாகவேயிருந்ததனால் ஸ்கீம் மாடிபிகேஷன் செய்யப்படவேணுமென்று மறுபடியும் தென்கலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களால் வியாஜ்ஜியம் தொடுக்கப்பட்டது. அப்போது ஐந்தாறு வருஷகாலம் ஷை தாதாசார்ய வம்சஸ்த தர்மகர்த்தாக்கள் விலக்கப்பட்டு ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மணரொருவர் ரெஸீவராக ஜில்லா கோர்ட்டாரால் நியமிக்கப் பெற்று தேவஸ்தான பரிபாலனம் நடந்து வந்தது. அந்த வியவஹாரமானது விசேஷபலனைப் பெறுவியாமலே முடிந்திட்டதனால் மறுபடியும் ஷை தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களே ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்துவர நேர்ந்தது. வாதிகளான தென்கலையார்களால் சென்னை ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செய்துகொள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த அப்பீல் 17-1—1941 தேதியில் கனம் ஜட்ஜ் வார்ட்ஸ்வொர்த் துரையவர்களாலும் ப்ரஹ்மஸ்ரீ கனம் ஜட்ஜ் பதஞ்சலிசாஸ்திரியவர்களாலும் பரிஷ்காரமாக முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த முடிவின் ஸாராம்சங்களை மேலே விளக்கிக் காட்டுகிறேன். (இடையில்)

தாதாசாரியர்களுக்குப் பரம்பரை மிராசு கிடையாதென்று முடிந்ததும், தற்காலமுள்ள பரிஸ்திதியும்

7. ஷை தாதாசாரியர்களுக்குண்டான இந்த தர்மகர்த்ருத்வஹக்கானது பரம்பரை மிராசா? அன்று? என்கிற ஒரு வியாஜ்ஜியமும் தனிப்பட நடந்தது. பரம்பரை மிராசுதான் என்று முன்னம் ஜில்லாகோர்ட்டில் முடிந்திருந்தது. அதன் பேரில் தென்கலையார் ஹை

கோர்ட்டில் அப்பீல் செய்துகொள்ள, பரம்பரை பிராகு அல்ல என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுக் கீழ்க்கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு வலிதாக மறுக்கப்பட்டது.

கடைசியான முடிவு என்னவென்றால்: "ஸ்ரீவைஷ்ணவரல்லாத ஒரு ப்ராஹ்மணர் (ஸ்மார்த்தர் அல்லது மாத்வர்) ஸர்வாதிகார ஸம்பந்தரான மேனேஜிங் டிரஸ்டியாக நூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் நியமிக்கப்படவேண்டும். தேவஸ்தான ஸம்பந்தமான லௌகிக வைதிக ஸகல அதிகாரங்களும் அவரொருவர்க்கே அதீனம். தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் கீழண்டை வகுப்பிலும் மேலண்டை வகுப்பிலுமாக இரண்டு பேர்கள் ஒருவிதமான அதிகாரமுமின்றிக்கே நாமமாத்ரமான (ஹானரரி) டிரஸ்டிகளாக இருக்கவேண்டியது. மேனேஜிங் டிரஸ்டியின் நடவடிக்கைகளின் மீது தணிக்கை பார்க்கவேண்டிய அதிகாரம் முழுவதும் ரிலிஜியஸ் எண்டோமெண்டு போர்டைச் சேர்ந்தது. டி ஸ்கீம் கேஸ் அப்பீல் வாதிகளான ஸ்ரீ காஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஆகிய அடியேன் முதலான ஏழு தென்கலையார்களுக்கு கோர்ட்டு காஸ்டு சுமார் ரூ. 450 வரையில் தேவஸ்தானத்திலிருந்து செலுத்தவேண்டியது" என்பது தீர்ப்பின் ஸாராம்சம். இது இப்படியே நிறைவேற்றப்பட்டது. டி தீர்ப்பை கோர்ட்டார் வெளியிட்டவளவில் அப்போது தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்து வந்த தாதாசாரியர்கள் "நாளது வைகாசி மாதத்தில் நடைபெற வேண்டிய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் வரையில் நாங்களே யிருந்து அநுபவித்துவிட்டு உடனே விலகிப் போய் விடுகிறோம்; கோர்ட்டார் தயவு செய்து அந்தப்படிக்கு உத்தரவு அளிக்கவேணும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதைக் கோர்ட்டார் சிறிதும் அநுமதிக்கவில்லை. "நாளது மார்ச்சு மாதம் 17உக்குள் இந்த ஆர்டர் ஆசாரத்திற்கு வரவேண்டியது அவசியம்" என்று முடிவு செய்திட்டார்கள். அப்படியே அன்று முதலாகவே ஆசாரத்திற்கு வந்து விட்டது. ஸ்கீம்கேஸ் ஒப்பந்தபாடில்லை, இன்னமுமுள்ளது.

மணவாளமாமுனிகளிடத்து நிஷ்காரணமாச்சரியத்தினால் தாதாசாரியர்களடைந்த பங்கங்கள்

8. ஆதியில் தாதாசார்ய வம்சத்தவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெருமைகளெல்லாம் மணவாள மாமுனிகளிடத்தில் பக்தி ஸம்பத்தினாலேயே என்பது பிஷ்டபேஷணம். என்றைக்கு இவர்கள் மணவாள மாமுனிகளிடத்தில் பகைகொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார்களோ அன்றைக்கே இவர்களுடைய ஸ்ரீ க்ஷயிக்கத் தொடங்கிற்று. ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் எம்பெருமானார் ஸந்நிதியில் இவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! காஞ்சி க்ஷேத்திரத்து ஸகல தேவாலயங்களிலும் எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! அந்தோ! எல்லா மழிந்தன. இதற்கு என்னகாரணமென்பது இவர்களுக்குத் தெரியாமலா இருக்கிறது? எல்லாம் ரிகார்டுகளிலன்றோ வெறிவிளங்குகின்றது. இதர ஸந்நிதிகளில் இவர்களுக்கு தர்மகர்த்த ஹக்கு இல்லாமல் போனாலும் ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தொடங்கி அதற்கு மரியாதையாக முதல் தீர்த்தமநுபவிக்கிறபிராசு இருந்தது. தொடங்குவதில் விபரீதம் செய்து மரியாதைகளை இழந்தார்கள். அதற்குப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாமல் தங்களுக்கு தர்மகர்த்த ஹோதாவுள்ள இந்த தேவஸ்தானத்தில் தென்கலையார்களுடைய தீர்த்தமரியாதைகளை யெல்லாம் நிறுத்தினார்கள். ஒவ்வொரு தீர்த்தகாரரும் வியாஜ்ஜியமாடி ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள். தென்கலையான சாத்துப்படி பிராகுதாரரை விலக்கினார்கள்; அவரும் வியாஜ்ஜியமாடி ஸ்தாபித்துக்கொண்டார். இப்படிப்பட்ட விஷமங்கள் பலபல. வடகலை நாமம் போட்டுக்கொண்டால்தான் உங்கள் பிராகுகளையநுபவிக்கலாமென்று சிலபிராகுதாரர்களை நிர்ப்பந்தித்தார்கள்; அதற்கு முதலியார்கள் கணக்குப் பிள்ளைகள் முதலானோர் சிலர் இசைந்தார்கள். ஆழ்வார் ஸந்நிதிக்காரரையும் இப்படி நிர்ப்பந்தித்தார்கள்; இசையாமற்போகவே பட்டம் பகலில் பகற்கொள்ளைக்காரர்களைப்போல் வாயில் துணியை யடைத்து ஹிம்ஸைகளைப் பண்ணி மூன்று கோர்ட்டுவரை இதற்காக வியாஜ்ஜியம் நடந்து வாசாமகோசரமாக பங்கமடைந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட தப்பு வியாஜ்ஜியங்களை அநாவச்யகமாகக் கிளப்பி அவற்றுக்குச் செலவுசெய்ய தேவஸ்தானப் பணம் அப்போது இவர்களுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருந்தபடியால் அந்தப் பணத்திற்கு இப்படிப்பட்ட விநியோகங்களை செய்துவந்தார்கள்.

கி. பி. 1842ல் தர்மகர்த்தம் பெற்ற தாதாசாரியர்கள் அடைந்த பராஜய பரம்பரைகள்

9. இன்னமும் கேண்மின்; 1842-ஆம் வருஷத்தில் தாதாசாரியர்கள் இந்த தேவஸ்தான நிர்வாஹத்தை ஒப்புக்கொண்டபின் இரண்டு மூன்று வருஷகாலம் ஸாத்விகர்களாயிருந்தார்கள் போலும். பிறகு முதற்காரியம் ஆழ்வார்களின் ஸன்னிதிகளையெல்லாம் பாழ்படுத்தியது. அதற்கடுத்த காரியம் நம்மாழ்வார் ஸன்னிதிக்காரர்களோடு வியாஜ்ஜியம் தொடங்கியது [அது 1850-ஆம் வருஷத்தில்.] அதுதான் தாதாசாரியர்கள் ஆரம்பித்த முதன் முதலான வியாஜ்ஜியம். "ஆழ்வாரைத் தொட்டுத் திருவாராதனம் செய்ய உங்களுக்கு அதிகாரமில்லை; நீங்கள் வெறும் பரிசாரகர்களே யொழிய அர்ச்சகர்களல்ல; தேவஸ்தான அர்ச்சகர்களே அங்கும் பூஜை செய்ய வேண்டும்" என்று வியாஜ்ஜியம் தொடங்கி ஆழ்வார் ஸன்னிதி திட்டங்களை யெல்லாம் நிறுத்தி மூன்று கோர்ட்டு வரை நீண்டகாலம் வழக்காடித் தோல்வி யடைந்து நின்றார்கள். பிறகு பல வருஷங்கள் கழித்து, அந்த ஆழ்வார் ஸன்னிதிக்காரர்களுள் ஒருவரான (Late) திருமணி ராகவசாரிய ரென்பவரை வதம் செய்வதாகவும் துணிந்து, யானைக்கு மதம் பிடித்திருப்பதாக ஒரு பொய்யான ப்ரவாதத்தைக் கிளப்பி இரண்டு கோபுர வாசற்கதவுகளையும் பகலிலேயே அடைத்து, அந்த ராகவாசாரியர் ஆழ்வாருக்குக் காலைத் திருவாராதனம் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவரை வெளியில் தள்ளிக் கைகால்களைக் கட்டி வாயிலும் துணியை யடைத்து ஆழ்வார் மதுரகவிகள் நாதமுனிகள் மூவரையும் திருமலைமேல் கொண்டு சேர்த்துத் திருமலை மாற்றுவதாக இருக்கையில் போலீஸ் ப்ருந்தம் நூற்றுக்கணக்காக மலைமேல் வந்து சேர்ந்து பிறகு கிரிமினல் கோர்ட்டுகளிலும் ஸிவில் கோர்ட்டுகளிலும் நடந்த நடவடிக்கைகள் பாரத ராமாயணாதிகளைப் போலே அச்சாகி யிருக்கின்றனவென்பதை உலகமறியும். இவற்றில் இவர்களுக்கு நேர்ந்த பராஜயங்கள் பேச்சுக்கு நிலமன்று.

பெருங்கட்டூர் குமாரதாதாசாரியின் அதர்க்கணச் செயலின் பலன்

10. இந்த தேவஸ்தானத்தில் அனேக வருஷகாலம் ஏகதேசமாக தர்மகர்த்தம் பார்த்து வந்த தாதாசாரிய குடும்பஸ்தர்கள் அதிகாரத்திலிருந்து அறவே நீக்கப்பட்டது ஹைகோர்ட்டு அதிகாரிகளாலென்று உலகம் நினைத்திருக்கிறது; நாமும் அவ்விதமாகவே எழுதினோம். ஆனால் உள்ளபடி சொல்லுமளவில், மணவாளமாமுனிகளே நீக்கிவைத்தாரென்பது ஸத்யம். "யதநந்தரம் யத்பவதி தத் தஸ்ய காரணம்" என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் கூறுவர்கள். அதன்படி பார்த்தால் நாம் தெரிவிக்கின்ற உண்மை ஒவ்வொருவருடைய வுள்ளத்திலும் நன்கு பதியும். இவர்கள் தர்மகர்த்ரு பதவியிலிருந்து விலக்கப்படுவதற்கு நெருங்கின மூன்னாட்களில் நடந்த இவர்களது நடத்தைகளைச் சுருக்கமாக நிரூபிப்போம். உலகமறிந்தவற்றையே இப்போது நினைப்பூட்டுகிறோமத்தனை. கனம் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் (Late) ஸ்ரீ. ஸுந்தரமையரவர்கள் ஒரு வருஷத்தில் ஐப்பசி மாதத்தில் ஏதோ கார்யவசமாகக் காஞ்சீபுரம் வந்திருந்து அன்றிரவு 7-மணிக்குத் தேவப்பெருமானை ஸேவிக்க வந்திருந்தார், உபயகலையாரும் அவரை வரவேற்று உபசாரங்கள் செய்து பெருமாள் தாயார் ஸேவைகளைச் சிறப்பாகச் செய்வித்தார்கள். அவரும் ஆனந்தமாக ஸேவித்துத் திரும்புகையில், அப்போது மணவாள மாமுனிகளுத்ஸவம் நடந்து கொண்டிருந்தபடியால் வெளிப்புறப்பாட்டுக்காக அதிர்வெடிபோட, அதுகேட்ட ஜட்ஜ் அவர்கள் என்ன விசேஷமிப்போது? என்று கேட்க, மணவாள மாமுனிகளுத்ஸவம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது; வெளியில் பந்தலில் பத்தியுலாத்தப் புறப்பாடு ஆரம்பமாகிறது; அதற்காக அதிர்வெடி" என்று சொல்லிவிட்டு "தாங்களும் அங்கே ஐந்து நிமிஷம் விஜயம் செய்தால் நன்றாயிருக்கும்" என்று தென்கலைத் தலைவர்கள் சொல்ல, அவரும் "அதற்கென்ன? அவசியம் வருகிறேன்" என்று சொல்லி பெருந்திரளுடனே மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதி பக்கமாகத் திரும்பினவாறே அப்போது தேவஸ்தானத்தில் தர்மகர்த்தாவாயிருந்த பெருங்கட்டூர் குமாரதாதாசாரியரென்பவர் அப்பெருங் கூட்டத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு முன்னே ஓடிவந்து ஸத்யோமைதவ்யமடைந்தவனைப்போல் சரேலென்று நிலத்தில் விழுந்து வாயிலும்

வயிற்றிலுமடித்துக்கொண்டு "ஐயோ! தங்களை சாக்ஷிபோடுவதற்கென்றே இன்று புதிதாக இந்த புறப்பாட்டை ஆரம்பிக்கின்றீர்கள், நீங்கள் அங்கே சென்றால் ப்ரேதங்கள் விழுகிற வேடிக்கையைத்தான் பார்க்கவேண்டும்" என்று கத்தினர். ஜட்ஜ் அவர்கள் திகைத்துப் போய் உடனே திரும்பிப்போய்விட்டார். அந்த குமாரதாதாசாரியருடைய சாதுர்யத்தை வடகலையார்கள் மிகவும் மெச்சி உடனே அவரைத் தேவப்பெருமாளிடம் கொண்டுபோய் மாலை மரியாதைகள் செய்வித்து பேஷ்! பேஷ்! என்று குறுலமடித்தார்கள். பிறகு அந்த குமாரதாதாசாரியருக்கு நேர்ந்த கதியைக்கேளுங்கள். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள்ளே உடலெல்லாம் புழுத்து நடமாட்டமுமிழந்திருந்து துன்பக்கடலுள் துவண்டு இப்படி நாலைந்து வருஷம் யாதனைகள் பட்டு, சரமகாலத்திலே வேஷ்டியால் ஏணைகட்டி அதிலே தன்னைக் கொண்டுபோய் திருமலையிலே பெரிய பெருமாளைத் தாம் ஸேவிக்கும்படி செய்விக்கவேணு மென்று சிலரை வேண்டிக்கொண்டு அப்படியே ஏணையிலே தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டு, திருமலையிலே சேவித்துத் திரும்புகையில் ஆழ்வார் திருவீதிவலமாக அந்த ஏணையைக்கொண்டு போகச்சொல்லி மணவாள மாமுனிகள் ஸந்நிதிவாசலில் வந்தவாறே அங்கு இறக்கச்சொல்லி "ஸ்வாமிந்! முன்பு திருப்புட்குழி ஸ்வாமியின் அபசாரங்களை க்ஷமித்தருளினதுபோல அடியேனுடைய அபசாரங்களையும் க்ஷமித்தருளவேணும்" என்று கதறிக்கதறிக் கத்திக்கத்தி யழுது க்ருஹம் வந்துசேர்ந்து அன்று மாலையே பரலோகம் சென்று சேர்ந்தாரென்பது ஜகத் ப்ரஸித்தம். [இங்கே திருப்புட்குழி ஸ்வாமிப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கிறது; அந்த விஷயம் மேலே விளங்கும்.]

மேல்பாக்கம் குமாரதாதாசாரியர் மஹிமை

11. மேல்பாக்கம் குமாரதாதாசாரியாரென்பவர் ஸ்வல்பகாலம் தர்மகர்த்த நடைமாடினார் பதவிக்கு வந்தவுடனே தென்கலையார்களை வரவழைத்து "உங்களில் நாலாயிர அத்யாபகர்கள் எத்தனை பேர்கள்? சில ஸேவாகம் தெரிந்த அத்யாபகர்கள் எத்தனை பேர்கள்? எல்லாம் விலே வாரியாக எழுதிக் கொடுத்துவிட்டே கைங்கர்யம் பார்க்கவேணும்" என்று சில அட்டஹாஸங் கள் செய்தார். அடுத்த வாரத்தில் கைசிகத்வாதசி ப்ராப்தமாக, அன்று அந்த குமாரதாதா சார் புராணம் வாசிப்பதாக வந்து பரிவட்டங்கட்டிக்கொண்டு கோலப்படி பக்கத்திலேயே போலீஸ் பந்தோபஸ்துடன் பகல் 12 மணிவரை நாற்றிசையும் நோக்கி விழித்திருந்து பரி வட்டத்தைத் தாமே களைந்து கொடுத்துவிட்டு வீடுசேர்ந்து ட்ரஸ்டி பதவிக்கு ராஜினாமா கொடுத்துவிட்டு அன்றிரவே சென்னைமாநகர் போய்ச்சேர்ந்து நாளடைவில் அங்கிருந்தே பெரியபரஞ்சோதி புக்கார்.

சாமா திருமலை தாதாசாரியர் பிரபாவம்

12. சாமா திருமலை தாதாசாரியரென்பவர் மணவாள மாமுனிகளையும் அவரடியார்களையும் வாசாமகோசரமாக நிந்தித்து சிவசன பூஷணச் சீர்கேடு என்று சில அபத்த பஞ்சாங்கங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார்; அதே ஸமயத்தில் தர்மகர்த்த பதவிக்கும் பிரபல முயற்சி செய்துநிற்க, "இந்த ஸ்தானத்திற்கு இவர் வந்தால் கோவிலே குட்டிச்சுவராய்விடும்" என்று தாயாதிகளே வெளிப்படையாகவந்து ஆக்ஷேபிக்கும்படியாகி அந்த பதவி கிடைக்காததோடு பலவகைப்பட்ட பங்கங்களையடைந்து பரிதாபநிலைகளை யெய்தி முடிந்தார்.

பூந்தி தாதாசாரியரின் மேன்மை

13. பூந்தி தாதாசாரியென்பவர் சிலநாட்கள் தர்மகர்த்தக் கூத்தாடினார்; அப்போது அவர் சாவுதீட்டுடனே மணவாள மாமுனிகள் ஸந்நிதியிலேவந்து, மாமுனிகளின் திருமுற்றப் பந்தல் பத்தியுலாத்தல் ஸமயத்தில் தண்டைப்பிடித்துத் தள்ளிச் சில அதர்க்கண சேஷ்டைகள் செய்ய "தெய்வம் நின்றுகொல்லும்" என்கிற பழமொழியும் பழுதாகி அடுத்த நாளிலேயே அவர் "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ வொருங்கிற்று" என்ன வேண்டும் படியான சோசநீயஸ்திதிகளை யடைந்த சரிதைகளை ஒருவரும் மறந்திருக்க முடியாது.

சோணன் தாதாசாரியரின் சிறப்பு

14. சோணன் தாதாசாரிய ரென்பவரும் சிலகாலம் தர்மகர்த்த ருத்தமாடினர். ஒரு வருஷம் வைசாகோத்ஸவத்தில் த்வாதசாராதனத்தினன்று திருவபிஷேக மண்டபத்தின் கீழ் இருநூறு ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி யிருந்து திருவாய்மொழி ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பெருமாளுக்கு அலங்காரமாகி த்வாதசாராதனம் நடைபெறவேணும். திருத்திரை சேர்த்திருக்கிறது. "இன்று த்வாதசாராதனமும் இடையாது, த்ரயோதசாராதனமும் இடையாது; பெருமாளைக் கண்ணாடியறையிலேயிட்டுக் கதவைப்பூட்டும்" என்று மணியகாரருக்கும் அர்ச்சகபரிசாரகர்களுக்கும் கட்டளையிட்டார் ஷை சோணன் தர்மஹர்த்தா. பெருமாள் உள்ளே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். பிறகு நடந்த வியாஜ்ஜியத்தில் 200 ரூ. (இருநூறு) அபராதம் செலுத்தவேணுமென்றும் இதை தேவஸ்தானப்பணத்திலிருந்து செலுத்தாமல் கைவிட்டுக் கட்டவேணு மென்றும் கட்டளையாயிற்று. பிக்ஷாடனம்பண்ணிக் கட்டிவிட்டு விலகினர். இந்த தாதாசாரியரே மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதியில் பந்தல் போடுவதை ஆக்ஷேபித்தும் பலவாயிரக் கணக்கான ரூபாய்களை தேவஸ்தானத்திலிருந்து அநியாயச் செலவு செய்து மூன்று கோர்ட்டுவரை வழக்காடித் தோற்றொழிந்தார். இவையெல்லாம் நான் நேராக அநுபவித்தவை. இங்ஙனே பல.

இந்த தாதாசாரியர்கள் தேவஸ்தானப்பணத்தை இவ்விதமாக அநியாயச் செலவுகள் செய்ததைக் கணக்கிட்டால், உண்மையில் இந்த தேவஸ்தானம்போல் இரண்டு மூன்று தேவாலயங்கள் கட்டுவதற்குப் போதுமான பணம் செலவாகியிருக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. பலர்க்கோ சிலர்க்கோ பாபப்ராசுர்யத்தாலே பெற்றதாயினிடத்திலேயே நிஷ்காரணமான பகையுண்டாவது போல, இவர்களுக்கு மணவாள மாமுனிகளிடத்திலே பகை தோன்றியதுதான் ஆச்சரியம். மாமுனிகளின் உத்ஸவத் திருமேனியைக் களவாடிப் பொற்றாமரையிலே பலகாலம் எழுந்தருளப்பண்ணிவைத்த மஹாநுபாவர்கள் இவர்கள். இந்த தேவாலயத்தில் அநந்த புஷ்கரிணியொன்றே புண்யதீர்த்தமென்றும், பின்புறத்திலிருக்கிற பொற்றாமரைக்குளம் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னம் தோண்டப்பட்டதாகையாலே அது ஸாதாரண தடாகமென்றும் எண்ணியிருந்தோம். அதையும் புண்ய தீர்த்தமாக ஒரு அட்வகேட் எழுதியிருப்பது எதனாலேயென்று ஆலோசித்தோம். தன்னுடைய ஆசார்ய குடும்பம் மணவாள மாமுனிகளைப் பலகாலம் இந்த தடாகத்திலே எழுந்தருளப் பண்ணிவைத்ததனால் இதையும் புண்ய தீர்த்தமாகப் பரிகணநம் செய்தாரென்று தத்துவமுணர்ந்தோம்.

திருப்புட் குழியப்பாஸ்வாமியின் பிரபாவம்

15. இவர்களில் தலைவராக எழுந்தருளியிருந்த திருப்புட்குழியப்பாஸ்வாமியே இப்படிப்பட்ட அதியாநுஷ சேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரவர்த்தகராக விளங்கியருளினாராம். ந்யாயாலயத்தில் சென்று "இந்த தேவஸ்தானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் மூலவிக்ரஹம் மாத்திரமுண்டேயல்லது உத்ஸவ விக்ரஹம் கிடையாதென்று அகோரப்ரமாணம் பண்ணுவேன்" என்று அதிகாரிகள் முன்னிலையில் நாற்காலியில் வீற்றிருந்து திருவாய்மலர்ந்தருளினாராம். பெரும்புளுகரிவரென்று அதிகாரிகளால் அறுதியிடப்பட்டு அவஜ்ஞையுடன் க்ருஹம் திரும்பின மஹான் அவர். அகோரப்ரமாணாசார்யரென்றே விருது பெற்றிருந்தார். மணவாள மாமுனிகள் விஜயஸ்ரீயுடன் ந்யாயஸ்தானத்திலிருந்து யதாஸ்தானமெழுந்தருளின பின்பு இந்த திருப்புட்குழி ஸ்வாமி [விவேகியாகையாலே] மாமுனிகளின் ஸன்னிதிக்குவந்து ஸுக்ருதப்ரணுமமென்று சொல்லிக்கொண்டு பன்னிரண்டுமுறை நமஸ்கரித்து புந: புந: க்ஷமித்தருளவேணுமென்று அஞ்ஜலிமுத்ரையுடன் விஜ்ஞாபித்து மீண்டனராம்.

முக்கியமான விஜ்ஞாபனங்கள்

16. ப்ரக்ருத விஷயத்தை நிகமனம் செய்கிறோம். தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை ஆண்டுவந்த பழைய டிரஸ்டிகள் ஷை ஸன்னிதியில் மணவாள மாமுனிகளுக்கும் மற்றுமுள்ள ஆழ்

வாராசாரியர்களுக்கும் இழைத்த தீங்குகள் உண்மையாகவே ராமாயணமும் பாரதமும் போன்றது. அவை பல புத்தகங்கள் மூலமாக வெளிவந்துமிருக்கின்றன, கோர்ட்டு ரிகார்டுகளிலும் ஏறிக்கிடக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தீங்குகள் அற்றொழிய வேணுமென்றே இந்த தேவஸ்தானத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களல்லாத பிராமணர்கள் அதிகாரம் செலுத்தும் டிரஸ்டியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். 17—3—41 தேதி முதலாக மேலேகுறித்த பிராமணர்களின் அதிகாரத்திலேயே இந்த தேவஸ்தான நிர்வாஹம் நடைபெற்று வருகின்றது. ஆழ்வாராசார்யர்களின் திருநக்ஷத்திரோத்ஸவ பரிபாலனங்களும் அத்யயனோத்ஸவமும் மணவாள மாமுனிகளின் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவமும் இந்த தேவஸ்தானத்தில் பல வருஷங்களாகவே நிறுத்தப்பட்டு அதுவே ஒரு மாமூலாக வந்திருந்தபடியால் மத்யஸ்தர்களான புது டிரஸ்டிகள் நியமிக்கப்பட்டுங்கூட அநாதி மாமூல்படி உத்ஸவாதிகளை நடத்துவிக்க ஸௌகரியமில்லாமற் போகவே அவைகளுக்காகவும் தனி வியாஜ்ஜியங்கள் நடத்தி அநாதி மாமூல்கள் அநேகமாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டன; அவை 25 வருஷ காலமாகவே ஒழுங்காக நடந்து வருகின்றன. அவை நடக்க ஆரம்பித்தபிறகுதான் இந்த தேவஸ்தானத்தை விஷ்ணுவாலயமென்று சிறப்பித்துச் சொல்ல அவகாசமுண்டாயிற்று. ப்ரஹ்மஸ்ரீ S. நரஸிம்ஹய்யரவர்களென்பவர் இவ்வாலயத்தில் 4, 5, வருஷங்கள் எக்ஸிக்யூடிவ் டிரஸ்டியாயிருந்து நல்ல புகழ் பெற்றார். ஒருதலைக்கு வசப்பட்டிருத்தல் முதலான தீயகுணங்கள் அவரிடம் இடம்பெறாமலிருந்தன. ஸகல பக்தர்களும் அவரையே அடிக்கடி நினைக்கிறார்கள். ... ... *

மேலே விவரித்த பல பல விஷயங்களில் முக்கியமான சிலவற்றுக்கு
ரிகார்டுகள் காட்டுகிறேன்

* நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியும்—தாதாசாரியர்களும். தாதாசாரியர்கள் நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியை வடகலையாக்க முயன்றபோது பிரளயமான கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. செங்கற்பட்டு அடிஷனல் டிஸ்டிரிக்ட் முன்சிப் கோர்ட்டில் O. S. Nos. 6 & 7 of 1912.

M. R. Ry., R. V. கிருஷ்ண ஐயர் M. A., B. L., அவர்கள் 31-8-1914ல் தீர்ப்பு செய்திருக்கிறார். அதில் 106 to 113 பாராக்களில் உள்ள விஷயங்களாவன;-

(சொல்வடிவம் மாறாத மொழிபெயர்ப்பு.)

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இந்த வியாஜ்ஜியம் ஏற்பட்டதற்கு முன் நடந்த விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டியது முக்கியமாகிறது. (தென்கலை) வாதிகளின் வழக்கு என்னவென்றால்:— "கோவிலின் யானைக்கு மதம்பிடித்து கோபுரவாசலின் கதவுகளை மூடியிருந்தபோது வடகலையார்கள் பலவந்தமாக நம்மாழ்வார் சன்னிதிக்குள் நுழைந்து, திருமண்காப்புகளை மாற்றுவதற்காகவே நம்மாழ்வாருடையவும் அவருடன் சேர்ந்திருந்தவர்களுடையவுமான" (நாதமுனிகள் மதுரகவிகள்) விக்ரஹங்களை அப்புறப்படுத்திக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். இதற்கு மாறாக பிரதிவாதிகள் (வடகலையார்) பகல்பத்து உத்ஸவம் நடத்துவதற்கே வழக்கம்போல் அடி விக்ரஹங்களை எள்ளப்பண்ணிக்கொண்டு போனதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இருதரத்தாரும் 27—12—1908ல் நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றி அநேக சாக்ஷியங்களையும் ரிகார்டுகளையும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவைகளால் ருஜுவான விஷயங்கள் கீழ்வருமவை:—அன்றைய தினம் உடனே போலிசாரிடத்திலும் மாஜிஸ்ட்ரேட் முன்னிலையிலும் வடகலையாரின் பேரில் பிராதுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சப் இன்ஸ்பெக்டர் நீலகண்டய்யர் உடனே சில போலீஸாருடன் கலகம் நேர்ந்தவிடத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார். நீலகண்டய்யர் பிரஸ்தாப விக்ரஹங்களை டி தேவஸ்தானத்தின் மலைமேல் கண்டு பிடித்தார். உடனே ஒரு மஹஜர் (exibit A.) வடகலை ரெஸிவர் (தோ. ரா.), சில பிரமுகர்கள் முன்பாக தயார் செய்தார். அந்த மஹஜரில் அந்த சமயம் தாற்காலிகமாக பிரஸ்தாப விக்ரஹங்களின் வடகலை நாமம் சாற்றப்பட்டிருந்தாலும் விக்ரஹங்களை அலம்பி பரிசோதித்தபோது தென்கலையென்று சந்தேஹிக்கக் கூடிய சின்னங்களிருந்தனவென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கேஸில் அநேக வடகலை

யார்கள் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது அப்பீலிலும் காயமானதற்கு முக்கியமான காரணம் என்னவென்றால், ப்ரஸ்தாப விக்ரஹங்களை ஏள்ளப்பண்ணிக்கொண்டு போவதற்காக உபயோகிக்கப்பட்டதாய்க் காட்டப்பட்ட தோளுக்கினியான் வெகுநாட்களாக உபயோகப்படுத்தாமலிருந்ததாக நிரூபிக்கப்பட்டதும், உடனுக்குடனே பிராது கொடுக்கப்பட்டதும், தென்கலை சின்னங்கள் காணப்பட்டதுமாம். இவைபோன்றவைகளைக் கவனித்தால் பலவந்தமாக ஷை விக்ரஹங்களை அபஹரித்ததாகவே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. இந்த விஷயங்களோடு இதையும் கவனிக்கவேண்டும். Ezibit L. EE. GG. and RR. இந்த ரிகார்டுகளிலிருந்தும் வாக்குமூலங்களிலிருந்தும் ஆழ்வார் ஆசாரியர்களின் பகல் பத்து உத்ஸவம் அனேக வருஷங்களாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தது ஏற்படும்; ப்ரஸ்தாப வருஷத்திலேயும் விக்ரஹங்களைக் கொண்டுபோய் பகல்பத்து உத்ஸவத்தை நடத்தும்படி உத்தரவிடவில்லையென்றே ரிஸீவர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் பகல்பத்து உத்ஸவத்திற்கு இந்த விக்ரஹங்களைக் கொண்டுபோனதாகச் சொல்வது அடியோடு நம்பமுடியாது. காஞ்சீபுரம் ஸ்டேஷனரி சப் மேஜிஸ்ட்ரேட்டின் உத்தரவின்பேரில் 28—12—1908ல் அந்த விக்ரஹங்கள் நம்மாழ்வார் ஸந்நிதிக்கே திரும்பக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; ஷை ஸந்நிதியைப் போலீஸார் 6—1—1909 வரையில் பாராபோட்டு காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்றைய தினம் வாதிகளிடம் ஷை ஸந்நிதி ஒப்புவிக்கப்பட்டபோது ஒரு மஹஜர் தயார் செய்யப்பட்டது. அந்த மஹஜரில் நம்மாழ்வாரின் மூலவருக்குத் தென்கலைத் திருமண்காப்பே வெகு ஸ்பஷ்டமாகப் பார்க்கலாம்படி இடப்பட்டிருந்ததென்றும், மற்றும் பாத்திரங்கள், சாமான்கள் முதலியவற்றில் தென்கலை நாமங்களே இருந்தனவென்றும், ஆழ்வார் ஸந்நிதியிலுள்ள (கருங்கல்) ப்ருந்தாவனத்தில் தென்கலை திருமண்காப்பே யிருந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமேல் இந்த நாம விஷயத்தைப்பற்றி விவரிப்பது அனாவசியம். நடந்த விஷயங்களையும் சூழ்நிலைகளையும் கொண்டு நம்மாழ்வாரும் அவரைச்சேர்ந்த விக்ரஹங்களும் தொன்றுதொட்டுள்ள ஆசாரப்படி தென்கலையே என்பது முடிவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டு விட்டது. இவை வடகலையல்ல. ஆழ்வாராசாரியர்களின் பகல்பத்து உத்ஸவாதிகளையும் புறப்பாட்டு உத்ஸவங்களையும் வடகலை தாதாசார்ய தர்மகர்த்தாக்கள் நிறுத்தியகாரணம் S.A. Nos. 187, 138 and 219 of 1902 (on the file of the High Court)ல் T. M. ஸ்வாமிநாத அய்யர் நிர்ணயம் (finding) பாரா 17ல் கூறியுள்ளது யாதென்றால், ஆழ்வாராசாரிய விக்ரஹங்களுக்கு புறப்பாடு உத்ஸவம் நடத்தி மணவாள மாமுனிகளுக்கு உத்ஸவம் நடத்தாவிட்டால் விரோதமாகவும் சங்கடமாகவும் இருக்குமே என்ற காரணத்தைக் கொண்டே எல்லா பக்த விக்ரஹங்களுக்குமே ஷை உத்ஸவத்தை இக்கோவிலில் நடத்துவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். ("It is also clear that seeing how strange and unsound the theory that Manavala Mahamuni is not entitled to any procession will look when the other Alwars and Acharyas have such processions. The plaintiffs (Vadagalai Thathachar trustees) have evidently thought it best to stop such processions to all for the present" இது ஹைகோர்ட்டில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது

தேவராஜஸ்வாமி சன்னிதியிலுள்ள தென்கலை பாத்யதைகள் விஷயம்.

In the High Court of Madras

A. S. No. 212 of 1909

JUDGMENT 24-4-1912

by Hon'ble Mr. Justice Abdur Rahim &

" " Sundara Iyer.

ஷை ஜட்ஜ்மெண்டில் பதினோராவது பேஜில் இரண்டாவது பேராவில் கூறியுள்ளவை:—

"We are, however, of opinion that, having regard to the past management of the temple, it is desirable to provide some authority to supervise the administration by

the trustees. Several members of the Thengalai community hold offices in the temple, and the Thengalai, as a body, have important interests connected with it. It has been decided that the invocation before the recitation of the Prabandam or Thirvoimozhi in the temple should be addressed to the Thengalai Saint, Manavala Mahamuni. The Thengalais possess the right to the Adhyapakam office. These rights led to long litigation between the Thengalai and Vadagalai communities (see Krishnaswami Thathachariar V. Krishnamachar I. L. R., 5 Madras 313). There is a shrine of

முதலில் தோன்றிய ஸ்கீம்ஸூட்டை முடிவு செய்த ஹை கோர்ட்டு ஜட்ஜுகளான (கனம்) அப்துல் ரஹிம் & ஸுந்தரமையர் இவர்கள் எழுதியிருப்பது-(ஆங்கிலத்தின் நேரான மொழிபெயர்ப்பு)

"தென்கலையாருக்கு அனேக முக்கியமான பாத்யதைகள் டி தேவஸ்தானத்தில் இருக்கின்றன. திருவாய்மொழி முதலிய ப்ரபந்தங்கள் தொடங்கும்போது தென்கலை யாசார்யராகிய மணவாள மாமுனிகளின் தனியனைச் சொல்லியே எப்போதும் தொடங்கவேண்டியதென்று கோர்ட்டுகளில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்யாபக ஆபீஸ் தென்கலையார்களுடையதே. தேவஸ்தானத்திற்குள்ளேயே தென்கலை ஆசார்யர்களான மணவாள மாமுனிகளின் ஸன்னிதியும் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளின் ஸன்னிதியும் இருக்கின்றன. தீர்த்த ப்ரசாத பாத்யதைகளில் ஒரு பெரும்பாகம் தென்கலையார்களுடையதே. டி தேவஸ்தானத்திற்குள்ளிருக்கும் திருமண்களில் அனேகம் தென்கலைத் திருமண்காப்புகள் உள்ளன. அனேக தென்கலையாருக்கு ஆசீர்வாத பாத்யதைகளும் உண்டு. மல்ஜிதர்மகர்த்ருத்வம் ஒரு தென்கலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தரையே சேர்ந்தது. தென்கலையாருக்கு இவ்வளவு பாத்யதைகள் டி தேவஸ்தானத்தில் இருப்பதாலும் தர்மகர்த்தாக்கள் எல்லாரும் வடகலையாயிருப்பதாலும் தென்கலையார்கள் தங்களுடைய பாத்யதைகளைச் சரிவர அனுபவிக்கமுடியாமல் இருக்கும்படி தடை செய்யப்படுகிறார்கள் என்று தகுந்த காரணத்துடன் நிரூபணத்துடன் குறை கூறப்படுகிறது. இது அனேக கிளர்ச்சிகளுக்கும் கோர்ட்டு விவகாரங்களுக்கும் இடம் தந்திருக்கிறது. தென்கலையார்களின் பாத்யதைகளுக்கு விரோதமாக அனேக புதிய ஆசாரங்களை வடகலை தாதாசார்ய தர்மகர்த்தாக்கள் நுழைக்க அடிக்கடி முயற்சி செய்கிறார்களென்று வற்புறுத்தப்படுகிறது. ஒரு தாதாசார்ய விக்ரஹத்தை புதியதாய் கோவிலில் ஸ்தாபிக்கச்செய்த முயற்சி பலிக்கவில்லை. இக்காரணங்களைக்கொண்டு தாதாசார்ய தர்மகர்த்தாக்களுக்குமேல் நாங்கள் ஏற்படுத்தவிருக்கும் Board of Super vision-ல் ஒரு தென்கலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் இருக்கவேண்டுமென்று கருதி அப்படியே தீர்மானிக்கிறோம்".

Manavalamahamuni within the precints of the temple as well as a shrine of Nathamuni, ... The Thengalai own the right to a good proportion of the Thirtam offices. Many of the Namams in the temple are Thengalai namams. The Thengalais have also the right of Asirvadam and a Thengalai is entitled to the office of Mulji Dharmakarta. All these have led to constant disputes and litigation between the communities and it is complained with reason that the fact that all the trustees are Vadagalais has tended to impede the vindication of the rights of the Thengalais and the Thengalai office holders. ... ...

It is also urged that the Thathachar Dharmakartas have repeatedly attempted to introduce innovations contrary to the interests of the Thengalais, They attempted to introduce an idol of Thathachar but the attempt failed. ... ...

We have therefore considered it desirable, in appointing a Board of Supervision, to provide that one of the members of the Board should be a Thengalai gentleman not holding any office in the temple." ... ...

EXHIBIT D (dated *23—2—1799)*

To the Amil (Tahsildar) of Conjeevaram Pargana

I understand that in the Pagoda *(temple)* of Vedantacharialu near Dipaprakasakala Pagoda, the prayer, "Ramanujadayapatram" has been recited for some days, which was never before done, and which is contrary to religious doctrines. It is therefore very improper that it should be done so. You should therefore put a stop to the same and order the prayer, "Srisailesadayapatram" to be recited as usual. For such improper act of Ragunadacharyulu and Thiruppakuli Krishnamacharyulu among the Thathacharyas, and for their having given me the trouble of going and seeing that, you should levy from them a fine of ten Pagodas each and send the same.

Poonamallee,
23rd Feb. of Fasli 1208.

(Signed) JOHN HODGSON,
Collector

இத்தால் சில தாதாசாரியர்கள் விளக்கொளிகோவில் வேதாந்ததேசிகன் சன்னிதியில் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ராநுஸந்தான வழக்கத்துக்கு விரோதமாக ராமாநுஜ தயாபாத்ர தனியன் சொன்னதற்காக நபர் ஒன்றுக்கு 10 வராகன் அபராதம் வசூலித்து அனுப்பும்படி தாசில்தாருக்கு கலெக்டர் ஹாட்ஸன் துரை உத்தரவளித்திருக்கிறார்.

Exhibit Eல் *இந்த அபராதத்தை கலெக்டர் க்ரீன்வே* (Edw. Greenway) *10-1-1801ல் காயப்படுத்தியிருக்கிறார்.*

EXHIBIT G (dated *19—2—1809)*

To Mr. CAZIRET

Kararnama executed by Tatachary etc. in the Sannidhi *(temple)* of Sri Devaraja Swami Only "Srisailesadayapatram" is usually recited, but "Ramanujadayapatram" was never recited. We were sent for and asked about the Vadagalai people having recited "Ramanujadayapatram" yesterday. In respect thereof (we say that) neither we, nor our Gumasta, nor (any person) under our orders recited it, nor did we hear them recite it, nor did we see. No such act contrary to custom will be hearafter done by us or by our Gumasta. If we so act in opposition to custom, we

shall be liable for the fine that may be imposed by the Sirkar. Thus is the Kararnama executed by us with our free will.

19th Feb. 1809. (Signed) Kumaratatachariar.

" Tirumala Sundaravaradatatacharyulu.

இதில் ஷெ தேவஸ்தானத்தில் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம்தான் நீண்டகால வழக்கமென்றும், ராமானுஜ தயாபாத்திர தனியன் எக்காலத்திலும் வழங்கியதில்லையென்றும், வழக்கத்திற்கு விரோதமாக நடந்துகொண்டால், அல்லது நடத்திவைத்தால் சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்படும் தண்டனைக்கு உள்ளாகக் கடவோமென்று ஒப்புக்கொண்டதாகவும் சில தாதாசார்யர்களே சர்க்காருக்கு உடன்படிக்கை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இது விஷயமாய் சேர்ந்த கிளர்ச்சிகளும், உடன்படிக்கைகளும், வியாஜ்ஜியங்களும், தண்டனைகளும் அபரிமிதமாக உள்ளன. இத்தகைய ரிகார்டுகளை ஆதாரமாகக்கொண்டே A. S. No. 175 of 1910ல் ஹைகோர்ட்டில் கனம் ஸ்ரீ. சங்கரநாயர் அவர்களால் தீர்ப்பு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, தாததேசிக குடும்பஸ்தர்களின் பிரபாவம் ஸ்ரீ ராமாயண பாரதாதிகள் போலே மிகவும் விரிவாக விளக்கவேண்டியதேயாகும். ஹிண்டு பேப்பரில் ஒரு வருஷகாலம் தொடர்ச்சியாக வெளியிடுவதற்குப் போதுமான விஷயங்களுண்டு. தற்காலம் இவ்வளவோடு நிற்கிறேன். ... ...

—உபஸம்ஹாரம்—

இவ்வாராய்ச்சி வியாஸத்தில் இன்னும் பலபல தத்துவங்கள் தெரிவிக்கப்படவேண்டியவையுண்டு. தற்காலம் ஸம்க்ஷேபமாகத் தெரிவித்துவிடு. முடிவில் முக்கியமாக இரண்டு விஷயங்களைத் தெரிவித்து இதனை முடிக்கிறேன்.

(1) இந்த தேவஸ்தானத்தில் ஆழ்வாராசாரியர்களின் வருஷத் திருநக்ஷத்ர பரிபாலனங்களை தாதாசாரியர்கள் அறவே நிறுத்தியிருந்தார்களென்பதும், ஸ்கீம்ஸூட் தொடுத்த தென்கலையார்களின் விடா முயற்சியினால்தான் 25 வருஷகாலமாக அவ்வாழ்வாராசாரியர்களுக்கு நல்லகாலம் பிறந்ததென்றும் மிக விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது. நம்மாழ்வார், உடையவர், வேதாந்ததேசிகர், மணவாளமாமுனிகள், திருக்கச்சி நம்பிகள், கூரத்தாழ்வான் ஆகிய ஆறு திருநாமங்களின் சாத்துமுறைக்குமட்டுமே தேவப்பெருமாள் அவரவர்களின் ஸன்னிதிகளுக் கெழுந்தருளித் திருவோலக்கம் நடப்பது புராதன வழக்கம். மற்றுள்ள ஆழ்வாராசாரியர்களின் சாத்துமுறை தினங்களில் அவரவர்கள் பெருமாள் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளி ஸேவை சாத்துமுறை நடந்து மரியாதைபெற்றுத் திரும்பி யெழுந்தருள்வதும் மாமூல் வழக்கம். இப்போது இருபதாண்டுகளாக நடைபெற்றுவருகிற வழக்கம் யாவரும் காண்பதே. ஸகல ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கும் பெருமாளெழுந்தருளி விசேஷ மஹோத்ஸவம் நடந்து வருகிறது. ஸேனை முதலியார் திருநக்ஷத்திரத்திற்கு ஒருநாளுமில்லாத விசேஷோத்ஸவமும் நடந்துவருகிறது. இந்த நூதன மஹோத்ஸவங்களெல்லாம் 75 ரூ: 100 ரூ. திட்டத்தில் நடக்க உபயக்காரர்களை யேற்படுத்தப் பெருமுயற்சி கொண்டவர்கள் தாதாசாரியர்களும் வடகலையார்களுமே. மணவாளமாமுனிகளுக்குமட்டும் விசேஷமல்ல; எல்லா ஆழ்வாராசாரியர்களுக்குமுள்ளதே என்று காட்டுவதற்காகவே இந்த முயற்சி. மணவாள மாமுனிகளோ அவரடியார்களோ மிக மிக உகப்பதே இது. ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் ஸாரமாக ஒரு ச்லோக முண்டு;—''ஸாந்தீ ரகுநாதஸ்ய ஸாரஸ்திரீ துக்கசாந்தயே, தசாகஸ்ய பவனே தச மாஸாநுவாஸ ஹ'' என்பதாக. இதன் பொருளாவது, தேவமாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காக ஸீதாபிராட்டி தான் இலங்கையில் பத்துமாதம் சிறையிருந்தாளென்பது. இதேபோல, மணவாளமாமுனிகள் மற்றுள்ள எல்லா ஆழ்வாராசாரியர்களுடையவும் நன்மையைக் கோரியே தாம் சில பல

வாண்டுகள் நன்மை யிழந்திருந்தார். இப்போது நாம் பரிபூர்ண மநோரதராயினர்: மாமுனிகளுக்குமட்டுமே உத்ஸவாதிகள் நடைபெற வேணுமென்று யாரும் கோரியிருந்ததில்லை.

(2) இந்த தேவஸ்தானத்தில் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த ஸேவையுடன் பத்துநாள் மஹோத்ஸவம் நடைபெறுவது நம்மாழ்வார், மதுரகவிகள், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், எம்பெருமானார், மணவாள மாமுனிகள் ஆக ஐவர்க்கே; இவற்றுக்கு தேவஸ்தான திட்டம் விசேஷமாக வுண்டு. இவ்வைவருள்ளும் விசேஷ விபவமாக நடைபெறுவது மணவாள மாமுனிகளொருவர்க்கே யென்பது ஜகத்ப்ரஸித்தம். இந்த தேவஸ்தானத்திலிருந்து சில வருஷங்களாக ஆண்டுதோறும் உத்ஸவங்களின் ஜாபிதாவாக ஒரு சிறு புத்தகம் அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது. இதை வெளியிடவேண்டிய பொறுப்பு எக்ஸிக்யூடிவ் டிரஸ்டியினுடையது. அவர் ஸ்மார்த்தராக இருப்பதால் நாமகார்த்த டிரஸ்டிகளான இரு தாதாசாரியர்களின் உதவியை நாடுகிறார்போலும். அவர்களுக்கு ஆழ்வாராசாரியர்களிடத்திலுள்ள பகை நாபிவரையில் நிரம்பி ஊறியிருப்பதாலும், இதன் பலனை அநுபவித்துக்கொண்டே யிருந்தும் மருந்தில்லா வியாதியான மாச்சரியத்தை மாய்த்துக்கொள்ள முடியாமையாலும், நம்மாழ்வார் மதுரகவிகள் நாதமுனிகள் உடையவர் மணவாள மாமுனிகட்கு சாத்துமுறைமட்டுமே நடப்பதாகவும், தேசிகருக்கும் தாததேசிகருக்கும் பத்துநாளுத்ஸவம் நடைபெறுவதாகவும் அச்சிட்டு வருவதை அறியாதாரில்லை. மேற்சொன்ன ஜாபிதாவில் உத்ஸவங்கள் பெரும்பாலும் மாறுபாடாகவே அச்சிடப்பட்டுவருவதால் அந்த அபத்த பஞ்சாங்கத்திற்கு இது தலையான அபத்தம். அதிஸமீபத்தில் நிகழ்ந்த திருமங்கையாழ்வார் சாத்துமுறை, திருக்கார்த்திகை, திருப்பாணாழ்வார் சாத்துமுறை முதலானவற்றை மேற்சொன்ன ஜாபிதாவில் எவ்வளவு தலைகீழாக அச்சிட்டிருக்கிறதென்பதை மத்யஸ்தர்கள் கவனித்தால் இது அபத்த பஞ்சாங்கமே யென்பதைத் தாராளமாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இத்தகைய அபத்தங்களின் அபிவிருத்திக்காகவே தாதாசாரியர் இருவர் நாமகார்த்த டிரஸ்டியாக இருந்து வருகிறார்களென்று உணர்க.

இந்த வியாஸத்தை ஒருவாறு தழுவியும், இன்னும் அநேக விஷயங்களைச் சேர்த்தும் என்னுடைய பெரிய மாப்பிள்ளை ஸ்ரீ உவே. வித்வான் T.A. ஸம்பத்குமாராசாரியர் M.A. எழுதியுள்ள ஆங்கில வியாஸமும் மஹான்களுக்கு விருந்தாகும். ... ...

இப்படிக்கு

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

நமது ஸ்ரீ ராமாநுஜ பத்ரிகையின் ஆசிரியரான ஸ்ரீ உ. வே. P. B. A. ஸ்வாமிகள் திருப்பாவை யுபந்யாஸத்தை யுத்தேசித்து நிகழும் மார்கழி-மீ பூராவும் சென்னைமாநகரில் எழுந்தருளி யிருப்பதால் ஸ்வாமிக்குத் தற்கால விலாஸம் கீழ்க்கண்டவாறு :—

P. B. ANNANGARACHARYA

48, Govindappa Naicken Street,

MADRAS—1

THE KANCHIPURAM DEVARAJASWAMI TEMPLE AND THE TATACHARIS.

An article under the heading "Sri Lakshmikumara Tatadesika, written by Sri R. Varada Tatachari, is published in the *The Hindu*, dated 29—11—1964. As it is full of incorrect and misleading statements, which go against well-established judicial records, we shall now try to acquaint the general public with the actual state of affairs, as proved by unquestionable documents.

1. The birth-place of Tata Desika is a village called "Yetur"; as is established in many records and by his surname "Yeturimmadi" which is found in an agreement executed in the year 1711. So it is wrong to make Kumbakonam, his birth-place. To say that the sage SATHAMARSHANA was born as saint NAMMALWAR is against all established facts. Nobody has, till now, made such a statement, anywhere. So is, the statement, that Tirukkurugaippiran Pillan was the son of Sri Thirumalai Nambi. Sri Vedantacharya specifically mentions in his Guruparamparasara, that Sri Thirumalai Nambi had only two daughters (and no male issue). So Pillan has no connection with Tirumalai Nambi. Sri Ramanuja directed Pillan to write a short gloss on the Tiruvoimoli, but it is wrong to say that he bestowed on the latter, the sole right to expound either the Prabandhas or Sri Bhashya. No biographer of Sri Vedantha Desika has made mention of any such person, such as Thirumalai Sreenivasacharya, as the chief disciple of Desika.The statement that the trusteeship of Sri Devaraja Swamy Temple was conferred on him by Sri Desika, is a mere fiction, as there is no record to prove it. In fact, the Thathachari family acquired management of the temple just in the year 1842- The hundred-pillared Mantapam bears Tenkalai Namams from the very foundation to the top, and so, it cannot have been constructed by a Vadakalai. To say that a temple for Sri Rama was built at Iyengar-Kulam is the most blatant lie, as no such thing exists there. There is but a Hanuman temple. To say that he prepared all the costly jewels for Sri Devaraja. is also false, because the majority of the more important jewels were made by Athan Jeeyar, Alagia Manavala Jeer, Venkatadri Swami, Karanai P.B. Ananthacharya Swami, etc., and are even today bearing their names. These are some of the glaring untruths expressed in the said article.

2. Now we shall give a picture of the origin of the connection of the Thathacharis, with this temple, as established by unimpeachable records. It would appear that in the beginning, the management of the temple was in the hands of the "STHALATTARS", comprising of the Archakas, Paricharakas, Swayampaki, Mudaliars, Kanakupillai, etc., but not the Thathacharis. But during the times of the Mohammedan invasion, the temple was closed and the "Uthsava

Vigraha" taken away from the place. It was one Athan Jeer, a Tenkalai Sanyasi, who, with the help of his disciple, Lala Todurmalji, brought the vigraha back from "Udayarpalayam", and got it consecrated. In return for this yeoman service, the Sthalattars, referred to above, conferred the right of management of the temple upon Todurmulji, who transferred it to his Guru, Athan Jeer. The latter and the successive generations managed it well, for a long time. In 1711, Sri Lakshmi Kumara Thathachari was allowed to receive the "Agra thambulam", i.e. he was made the first "Theerthakara", because he was a learned person and Rajaguru of the Vijayanagaram royal family, and certain benefits to the temple, were expected of him. But he had to execute an agreement to the said Jeer, affirming that he would honour the Tenkalai Mamool, and venerate the great Tenkalai Acharya, Sri Varavara Muni by reciting his manthra "Sri Sailesadayapatram —" not only in the temple, but also in his own private house and those of the temple servants. The Thathachari was only made the first Thirthakarar and and not the trustee, which office, was still vested in the Jeer. Even at that time, there were several other Thirthakarars, exclusively all Tenkalais who held those rights from several centuries ago. It would appear that at some later date, the management came to the hands of the Government, who handed it over, in 1842 to one Thathachari who was a learned man of status and of course, the first Thirthakar. Thus, the management came to the hands of and was in the possession of the Thathacharis for 65 years, until a scheme suit was filed in the court, against them in 1917 and a receiver was appointed. There have been many changes in the scheme later on and the present position is that a non-Sri Vaishnava Brahmin is appointed as an executive trustee and two Thathacharis as honorary trustees.

3. It is funny indeed, to hear the writer speaking in glowing terms about the greatness of Alwars Prabandams, Ubhaya-vedanta and so on, while, in his heart of hearts, he and his people have the greatest contempt for all these. Here is the proof for the same. This same writer, Sri R. Varatha Thathachari, filed a written statement in O. S. No. 17 of 1945 (before the Sub Judge of Chingleput), in which he stated — "These Tamil prabandams, being primarily intended only for non-brahmins and females, who are not familiar with Sanskrit Vedas, the Vadakalai Thathachariars parted with their right to Tamil Prabandam office, in favour of one Athan Jeer, a Tenkalai gentlemen." This statement needs no explanation. Commenting upon it Mr. Shumshudeen, sub-judge, writes in his judgement, "This statement by the parties to the suit, who support the plaintiff in the recent times, would show the contempt, in which they hold prabandams in Tamil—One is struck by the unique claim of the Vadakalais to recite Tamil Prabandam." While, in their hearts of hearts, they thus despise the Alwars and their "Divya prabandas", they are second to none in shouting, at the top of their voice, that the Alwars and their prabandams are very great and sacred !

4. At the Kancheepuram temple, the Thathacharis have discredited the Alwars and their prabandas in the most savage manner. They stopped their poojas, monthly and annual festivals and even the famous "Adhyayana utsavam" of the Lord, just because, they did not like to honour the Alwars. The criterion, which distinguishes a Srivaishnavite temple from others, is the celebration of these Uthsavams but the Thathacharis cared not a jot for it, all because, they despised the Alwars. Some fortyfive years ago, when, during the "Tiruvadippuram" (Birthday of Andal), festival, Sri Periyalwar was honoured with Parivattam, etc., one Paiyakannu Thathachari, who was trustee at that time, forcibly prevented the honour, because, a few days before, he had filed a statement in the court, stating," In this temple no Utsavam is ever held for any Alwar, and no honours are ever done to any of them." Similarly he discredited Thiruppanalwar, on another occasion. Another trustee, Sri Sonam Thathachari, once stopped the Dwadasaradhanam of the Lord during the Brahmotsavam, just because Thiruvoymoli of Nammalwar was going to be sung at that time! Thousands had gathered, eagerly awaiting to witness the great utsavam. But the said trustee, quite unexpectedly, ordered the Archakas, through the Maniyakar, to take the Lord to the Kannadi Arai and cancel the Dwadasaradhanam, an integral part of the Brahmotsavam. For this, he was ordered to pay a fine of Rupees two hundred out of his pocket and had actually to beg in the streets, to procure the sum.

5. We now publish an extract from the agreement of 1711 mentioned in para 1, which has been filed as exhibit A in A. S. No. 175 of 1910.

"Sreemathe Ramanujaya namaha"

Odambadikka (agreement) executed on the 18th day of Chitrai Month of the current Khara year, being the 1633rd year of Swasti Sri Vijayabhudaya Sali Vahana Sakam and 4812 of the Kali yuga and 24th after Prabhava, to Srimat veda marga pratishtapana Acharyobaya ... Athan Thiruvenkata Ramanuja Jeeyangar, Sakala Sri Karyadhurandharalu of the Sannidhi of Sri ... ... Davarajaswami of ... ... Kanchi ... ... by Srimat ... ... Yeturumbadi Lakshmi Kumara Thirumala Thathacharyulu, in the presence of Maharaja Rajasry Lala Thondarmul Srinivasa dasagaru is to the following effect : - We shall, as has been done under existing mamul for a very long time of beginning with "Srisylesa dayapathram" (Srisailesathayapatram Thodangi) for Divya Prabandham Thodakkam (at the commencement of the recital of the prabandam) during Nithya Niyamithika Varashochavams daily, periodical and yearly Uchavams in Sri Devaraja Swami and other 18 Divya Dhesulu (temples), in the Sanidhis (temple) of Nammalwar and all other Alwar Acharyalu, and in those of Srimath Thirukkachi Nambi, Koorathalwan, Velakkadi Emberuman and that of Vedantacharyulu Varu, situated in front of the Sannidhi Gopuram (temple tower) and then of performing all Uthsavams, get Srisailesathayapatram commenced as at the Koil (temple), by Sriramaiyengar in our Thirumaliga (house) and then perform al

Uthsavams. Besides this, I shall get Srisailesa thayapatram commenced, as at the koil by Sriramaiyengar at the auspicious and inauspicious ceremonies in the Thirumaligais (house) of our people ... ... and all servants, as is done in the koil, and we shall get our maryada such as Agra Tamboolam (first betal nut) done to us. To this effect is the Odambadikkai got executed and delivered with consent, in Nammalwar Sannidhi.

6. The most important fact that is to be noted in this is, that it is not a mutual agreement, but only an one-sided one, executed by the Thathachari, binding himself to good behaviour towards the temple in general and to continue the various modes of workship with all their details, in strict accordance with hoary custom. It has been expressly agreed that the poojas and festivals in all the 18 temples of Kanchi, including their subordinate shrines would be properly conducted. The most important factor is, that the Tenkalai mode of workship should be continued to be strictly adhered to, in all these places. Athan Jeeyar is herein stated as the Sakala Srikarya Dhurandara, or the sole manager. This explodes the myth that the Thathacharis were made the managers by Sri Vedanta Desika himself. The title Koti Kanyakadanam is also conspicuous, by its absence. Be it as it may; we are not, at present, much concerned with this title. The one point that is proved beyond doubt is, that the Thathacharis were connected with this temple, as first Thirthakaras, (and certainly not as trustees) in the year 1711.

7. The Thathacharis held the honour in all these temples, as also in mofussil ones, like that at Sriperumbudur, for quite a long time and would have continued to do so even to-day, had they not gone against the letter and spirit of the abovesaid agreement. They began to dis-respect the great Sri Vaishnava Acharya, Sri Manavalamamunigal and his sacred prayer, Sri Sailesadayapatram. But, when once they began to play their dirty game, they lost their honours in all the other temples, except that of Sri Devaraja Swami, because, they had become the trustees of the same, by that time. This fact has been specially mentioned by the late Sri V. Krishnaswamy Iyer, Judge of the Madras High Court, in the Sriperumbudur case, where he says, "By-the-way, I may remark that the Tathacharis had to lose their honours in this temple, just because they departed from the custom of their ancestors and tried to recite a new verse, as against the ancient Srisailesadayapatram."

8. The said agreement also explodes the myth, often given expression to, by the Tatacharis (vide para 3 above) that their forefathers conferred upon Athan Jeer, the right to recite the verse, Srisailesadayapatram. Of-course, even in that case, they were bound to honour the agreement. But the actual fact is, that the said prayer was being sung in the temple from olden times and the said Tatachari had pledged

to honour and continue the practice. But, unfortunately they lent their ears to malicious advice and began, not only to disrespect the great Acharya, Sri Varavaramuni, and his mantra, but also to tease the Tenkalai Srivaishnavas, who hold many rights and miras in the temple, such as Adhyapakam (chanting of the Divya Prabandhams), Thirtham and so on. In short, they tried their level best to oust these people out of the temple, but thanks to Divine Grace, they have not been successful in their nefarious activities. They destroyed many ancient Tenkalai Namams, introduced many new ones, stopped the honours of the Tirthakars, the Adhyapaka and others, hindered the pujas and festivals of Nammalwar and Manavala Mamunigal, carried away the idols of these Acharyas, tried to change their namams or destroy them out-right and did a thousand and one other evil things, which are too numerous to mention.

9. In this connection we like to quote an extract from the judgement of a court, which is self-explanatory.

In the Court of the additional Dt. Munsiff of Chingleput

O. S. Nos. 6&7 of 1912

Present:— M. R. Ry. R. V. Krishna Ayyar M. A. B. L.,
Additional Dt. Munsiff

Monday 31—8—1914.

" In this connection, the facts which immediately gave rise to and culminated in this litigation become pretty important ... ... The plaintiff's case is that at a time, when the outer gates of the temple were closed for the purpose of restraining a temple elephant which had gone mad, the Vadagalais forcibly entered the suit shrine and carried away the Utsavar Idols of Nammalwar and his attendants with a view to alter their namams. The defendants, on the otherhand, state that in connection with Pagalpathu festival ... ... it was usual to take Nammalwar idols up the hill every year and that it was in accordance with the custom, and not for any sinister purpose that the idols were removed from the suit shrine ... ... The parties have consequently adduced a very considerable body of evidence in respect of the events of the 17th of December, 1908 and the following days.

It appears to me to be unnecessary to discuss this evidence at length, and I will content myself with stating a few facts established by it.

There were immediately complaints by the plaintiffs to the Police and Magistrate against the Vadagalais whose motives were then and there attacked as improper. The police forth-with appeared on the scene with Sub-Inspector Neelakanta Iyer, P. W. 1, at their head. Neelakanta Iyer discovered the idols in the uphill-shrine and on the same day, drew up the Mahazar, Exhibit A, in the presence

of the Vadagalai Receiver and several others. In that mahazar, there is referen ce to the fact that, though the idols, for the time being, wore Vadagalai Namams, yet, when washed out and inspected they contained doubtful Thengalai traces. As regards the plaintiff's complaint to the Magistrate, it ended in the conviction of several of the Vadagalais, Exhibit N. One of the grounds on which the conviction was upheld on appeal was, that the vehicle called Tholukkinian on which, if the idols had been removed in connection with the festival they must have been carrie d, was found on inspection, to have been totally unused. Now all thses facts, the imm ediacy of the Plaintiff's complaints, the alleged Thengalai traces on the idols, the unused character of the Tholukkinian, greatly probablise the plaintiff's version of a forcible removal.

Side by side with these facts there is also the incredibility of the justification, attempted by the Defendants for the removal of the idols in question. From exibits L, EE, GG and RR and from the oral evidence in the case, it is clear that, for long years, the Alwars and Acharyars have never taken part in the Pagalpattu festival at Conjeeveram. As regards the suit year itself, the receiver had admittedly not given any permision to carry the idols up hill. It is therefore impossible to suppose that the Defendants' removal of the idols from the Nammalwar shrine was a bonafide act, done in the ordinary course of the Pagalpathu festival.

On 28—12—1908 the idols were restored to the suit shrine by an order of the stationery Sub-Magistrate of Conjeeveram.

But the police continued to guard the shrine until 6—1—1909. On that day, the shrine itself was handed over to the Plaintiffs and a mahazar, Exhibit T, was drawn up. In that mahazar it is stated that the Moolavar of the Nammazhwar had clearly visible Thenkalai Namam on his forehead, that Thenkalai Namams were also found on various articles and vessels within the shrine and on the Brindavanam opposite to it and that the namams of Mathurakavi and Nathamuni were not clearly visible. It is agreed, by the way, that Mathurakavi and Nathamuni could not have namams different from what Nammalwar wore.

* * * * * *

It is unnecessary to discuss the Namam question further.

From all the facts and the circumstances of the case, it is conclusively established that the namams customarily worn by Nammalwar and his attendant deities were only Thengalai namams and not Vadagalai namams."

10. With regard to the stoppage of Utsavams to Alwars and Acharyas, also, the late Justice T. M. Swaminatha Iyer of the Madras High Court, observes in S.A. Nos. 137, 138 and 269 of 1902, "It is also clear that seeing how strange and unsound the theory that Manavala Mamuni is not entitled to any procession will

look, when the other Alwars and Acharayas have such processions, the plaintiffs (Vadakalai Thathachar trustees) have evidently thought it best to stop such processions to all, for the present." Strange is the policy of these people, who in practice, obstruct the poojas and festivals of the Alwars and Acharyas, but nevertheless try to earn name and material benefit for themselves, by singing their praise and prolaiming themselves as their earnest followers!

11. The cruelty to which the shrine of Manavala Mamunigal was put to, during the Thathacharis' regime, is beyond description. They tried to stop all the utsavams, nay, even the erection of a pandal in front of the shrine, during the annual festival and stopped the usual procession of Shri Perumdevi Thayar, during this period, for the simple reason, that it has to pass in front of this shrine. They also tried their utmost to stop the procession of Manavala Mamunigal, even just within the limits of the pandal. One Bundi Thathachari, who was trustee, came to the place on one such occassion and pushed aside, the Tholukkiniyan (Palanquin) of Sri. Varavaramuni, although he was under pollution, because of the death of a relative.

12. The culmination of these crimes lay in the theft of the Utsava Vigraham of Manavala Mamunigal, which was thrown into the Pothamarai, the pond near the eastern gate of the temple. When the matter was taken to the court, one Thiruppukuli Appaswami, a very learned and famous Thathachari Vidwan, deposed before the judge, "in this shrine of Manavala Mamunigal, there has been only a moolavigraham and no utsava vigraham has ever existed. I am prepared to make an Aghora Pramanam (the most terrible swearing) and thereby prove this fact." The judge was shocked to hear such a glaring lie from the lips of such a great pandit and immediately ordered him to vacate his chair. (Out of respect to his great learning, the judge had given him a seat during his examination). Later on, this pundit repented for his crime, came to the shrine of Manavala Mamunigal, prostrated before him 12 times, calling it a Sukritha Pranama, and prayed for mercy.

13. Similarly the troubles and tribulations, which the Tenkalai Adhyapakas were put to, during the Thathachari regime are all, beyond description. Contrary to the agreement of 1711, they began to recite a rival verse, "Ramanuja Dayapatram" while commencing the recital of Divya Prapandams. This forced the Tenkalai Adhyapakas to go to the Civil and Criminal courts and an endless string of litigations ensued. The lower courts had held that they could not poke their nose into this matter, which is entirely a religious one and the state was bent upon keeping aloof from it. Of course, some intermediate courts had remarked that the trustees, who were responsible for the maintenance of the temple, could not infringe upon the rights of any mirasdar, unless it was absolutely necessary to do so, in the cause of justice. But the High Court upheld the theory of the state's non-interference with religion. So, the case was taken to the Privy Council, where it was decided in favour of the Tenkalais with the remarks " the Adhyapaka Miras, is not entirely a religious matter, but an office of profit, held by the Thenkalai Sri Vaishnavas. Therefore, it is the bounden duty of the state to protect that right." Thus the case was remanded to the lower court for proper enquiry and orders on 22—3—1879, with a cost of £ 140-13-4.

14. When the case was thus taken up at the lower court, the Thathacharis filed their answer thus " The Adhyapaka miras is held by just four or five members and not by the whole Thenkalai community, of Kanchipuram. Even this service is limited to the main temple, and that during certain occasions only, and does not extend to the attached shrines. The remuneration they get for this, is almost negligible. Moreover, we have already dismissed them." After passing through various stages, this case was decided thus— " The Adhyapaka miras in the Sri Devaraya swami temple with all the attached shrines, including the one at Vilakkoli perumal and Vedanta Desika, belongs to the Thenkalai Srivaishnava community in general; the recitation should begin with Srisailesadayapatram. Vadakalai Srivaishnavas may, if they so desire, join this Goshti in their individual capacity and recite the Prabandams, strictly in chorus with the mirasdars; even then, they cannot go in the front two lines, but only from the third, onwards." But still, now and then certain vadakalai people began to enter the Adhyapaka Gosthi and cause all kinds of obstruction to the proper recitation of the Divya Prabandams. This, naturally, led into several Civil and criminal litigations, which resulted in the conviction of intruders. So, they had filed a suit in the District Munsiff's court of Kanchipuram, praying that (1) They (Vadakalais) should also be permitted to mix in the Adhyapaka Ghosti, even in the prohibited front rows, (2) that no other Taniyan except " Srisailesadayapatram and no Valithirunamam, Upadesaratnamala or Thiruvoimozhi Noothandadi should be recited, and (3) the practice of the Thenkalais of reciting the Divya Prabandams and thereby obstructing the other services on each and every occasion, should be put an end to, by fixing a definite time for their service. After passing through several course this was taken up by the High Court where these prayers were summarily dismissed by the court, which passed orders thus— (1) the Vadakalais should not enter the first two rows of the Divyaprabanda Ghosti (2) The Thenkalais can recite all the usual tanians, Valithirunamam, Upadesaratnamala etc. as per custom and (3) the time for Divyaprabandasevai is co-extent with that of the pooja i. e. from the ringing of the initial bell, right up to the distribution of thirtham and prasadam. This is the essence of the High Court judgement delivered on 13—9—1938.

15. As already stated above, the Thathacharis were made the Thirthakaras in all the temples of Kancheepuram and some outside places too. But they lost the honours, because they began to dis-respect and go against the established custom. As if, to take revenge upon this, they tried to stop the honours and services of other Thenkalai thirthakaras and Kainkarya Parars of the Sri Devarajaswami temple, of which they had become trustees. So every one of the Thenkalai thirthakaras and kainkaryaparas had to go to the courts and establish their rights afresh. This cost both the parties lots of money; but the Thathacharis did not spend a pie from their pocket, but spent cart-loads of money from the Davasthanam funds; and often made some profit also. The money thus mis-used would have been sufficient to build quite a number of new temples, with all the usual paraphernalia! In fact, they have been raising up some trouble or other, incessantly, for the last hundred years and more, and driving others to the court.

16. It is not possible, to describe in such a short essay as this, the full history of all these litigations and mis-deeds of the Tatacharis. They have been published on various occasions. This is, but a very short synopsis of these books and articles. It is proposed to bring out, in the near future, a legal documentary book-let explaining these matters connectedly and vividly.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

விசதவாக்சிகாமணி வாக்வைசத்யம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய தாஸன்.

1. மணவாளமாமுனிகளின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு அஸாதாரணமான ஒரு சிறப்புண்டு. பிள்ளைலோகாசார்யருடையவும் அவருடைய திருத்தம்பியாருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரஸ்பர விரோதமோ பூர்வ ஸ்ரீஸூக்திவிரோதமோ, ஔசித்ய விரோதமோ ஆபாதத: தோன்றுவதற்கு ஸ்வல்ப அஸங்கதி யிருந்தாலும் எடுத்துக் களையு மழகு மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலே அஸாதாரணமாக விளங்கும். அப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய விமர்சங்களுள் சிலவற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்.

விச்லேஷத்தில் பிராட்டியின் புருஷகாரத்வம் தோற்றுவதெங்ஙனே?

1. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (3) "ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்" என்ற சூர்ணைக்கு வியாக்கியான மருளிச்செய்து தலைக்கட்டினபின்—

"திருவடி ராக்ஷஸிகளை அபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தரவேணுமென்றவளவில் பிராட்டி அவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றோ? * மாதர்மைதிலி!* என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றோ பட்டருமருளிச் செய்தது. அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்ஙனேயென்னில், பலாத்காரத்தாலன்றிக்கே அநு(நய)ஸாத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது."

... . (*)

என்றருளிச்செய்தது காண்க.

பிராட்டியின் ச்ராவயித்ருத்வம் சேதந விஷயத்தில் எங்ஙனே?

2. (11) "இருவரையும் திருத்துவது உபதேசத்தாலே" என்ற சூர்ணையில், "ச்ராவயித்ருத்வம் என்கிறவிது ஈச்வரவிஷயமாகவே பூருவர்களின் க்ரந்தங்கள் பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும்......தத்வதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் ஜீயருமருளிச் செய்கையாலே இவ்விடத்திலும் சேதநவிஷயமாகவும் சொல்லக்குறையில்லை"

.... (*)

என்றருளிச் செய்ததும் காண்க.

அர்ஜுநனுக்கு தூத்ய ஸாரத்யாதிகள் பண்ணினது தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டென்றது எங்ஙனே?

3. மேலே (22) "அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காக" என்ற சூர்ணைக்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்தபின்,

"தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றுமிவனுக்காகவாகில், இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதேயென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை. இவன்கார்யார்த்தமாக இவனைக் குறித்து இவையெல்லாம் செய்கிறவிடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே......."

... . (*)

என்றருளிச் செய்ததுங்காண்க.

"இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப் பற்ற" என்ற விடத்து ஶங்காபரிஹாரங்கள்.

4. மேலே (43) "அஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்ந ரக்ஷாதிகள்.........இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற." என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில்—

"இந்த யோஜனைக்கொரு குறையுண்டு; * மயர்வறமதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் அஜ்ஞானம் சிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ளவேண்டி வருகையாலே; ஆனால் செய்வதென்னென்னில்; (ஊற்றத்தைப்பற்றி) என்கிறவித்தை அநுஸந்தானபரமாக்கி யோஜிக்குமளவில் இவ்விரோதமில்லை."

என்றருளிச்செய்து உடனே அதை வெகு விஶதமாக விவரித்தருளி விரோத ஸமாதானம் செய்தருளியிருக்குமழகு காணத்தக்கது.

"இந்த ஸ்வபாவ விஶேஷங்கள்......... காணலாம்" என்றவிடத்து ஶங்காபரிஹாரங்கள்

5. மேலே (53) "இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்" என்றவிடத்து

"ஶரணாதிகளை ஸாதநங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிறவிடத்தில் இரண்டொருவர் பேச்சன்றிக்கேயிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகரூபசித்தர்களாகையாலும், எல்லாருடைய பக்தியும் ஸமவத் ப்ரஸாதலப்தையான பரபக்தியாகையாலும் அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விஶேஷங்கள் காட்டுகிறமாத்ரமே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்றவிது பராங்குசரானவர் பாசுரமன்றோ? அத்தை * சரங்களாண்ட * என்கைக்கு ஆதிகோடியாகச் சொல்லலாமோவென்னில், ராமவிஜயம் தமக்கு இஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய்த் தோற்ற ராக்ஷஸர்களை ஸம்பிரந்து, பிராட்டியார் தசைபிறந்து பேசுமாபோலே; தாமானதன்மை தோற்றுதே, தோற்ற ராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப்பேசி யநுபவிக்கிறார்—என்றிறே அத்திருமொழிக்கு வியாக்கியானம் பண்ணியருளுகிற ஆசார்யர்களருளிச் செய்தது. ஆகையால் தம்முடைய ஹேயமன்ன பாவத்தாலே அதிவக்ராவந்நான பின்பு திருச்சரங்கள் உபாயகுமாயிற்றதைப் தமக்கேயாய்த் தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படி சொல்லக்குறையில்லை."

என்றருளிச்செய்ததுங் காண்க. ... . (*)

"யத்யத் ஸாங்கம் தத்தத் ஸாதநம்" என்கிற நியாயத்தின் பரீக்ஷணம்.

6. மேலே (56.) "அங்கம் தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை" என்று சூர்ணைக்கு அவதாரிகை இட்டருளுகிறவளவில்—

"சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே 'யத்ஸாங்கம் தத்ஸாதநம்' என்கிற ந்யாயம் இதுக்கும் வாராதோவென்ன, அங்க ஸ்வரூபத்தை தர்ஶிப்பிக்கவே அந்ந்யாயம் இங்கு வாராதென்று பார்த்து அதுதன்னை யருளிச் செய்கிறார்"

என்று அவதாரிகையிட்டு, மேலே நிரூபணம் செய்தருளுகிறபோது

"யத்ஸாங்கம் தத்ஸாதநமென்றவிடத்தில் ப்ரவ்ருத்திரூபமாய் ஸாங்கமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே இதினுடைய அங்கம் நிவ்ருத்திரூபமாகையாலே இதுதானே இதினுடைய அநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து."

என்றருளிச் செய்ததும் காண்க. இங்ஙனே பலவுண்டு ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானத்தில். இனி தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் சிறிது செல்வோம்.

பஞ்சீகரணமானவிடத்தில் பூதபேதவ்யவஹாரமெங்ஙனே யென்று ஶங்கித்து ஸமர்த்தித்தல்.

7. தத்வத்ரய அசித்ப்ரகரணத்தில் (40) "குணவிநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே" என்று மூல ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. பஞ்சீகரணமாவது என்னவென்றால், ஆகாசம் முதலான ஐந்து பூதங்களையும் தனித்தனியே இரண்டு கூறாகப் பிரித்து, அவற்றிலே ஒரு கூறை அப்படியே வைத்திட்டு, மற்றொரு கூறை நாலுகூறாக்கி அந்த கூறுகளை மற்ற நான்கு பூதங்களிலே கூட்டி எல்லா பூதங்களிலும் எல்லாக் குணங்களு முண்டாம்படி பண்ணுகை—என்று விவரணம் காட்டப்பட்டது. இப்படி பஞ்சீகரணத்தாலே எல்லா பூதங்களிலும் எல்லாமுமுண்டாயிருந்தால் ஆகாசம் வாயு தேஜஸ்ஸு அப்பு ப்ருதிவி யென்று பூதங்களை பேதப்படுத்தி வ்யவஹரிப்பது எங்ஙனே கூடுமென்று சங்கை யுதிக்கிறது. இதற்குப்பரிஹாரமாக மாமுனிகள் அருளிச் செய்வது பாரீர்—

"இப்படி பஞ்சீகரணமானாலும் அவிபக்தமான (ஸ்வ-ம்) அர்த்தங்கள் ப்ரதானங்களாய் நிற்கையாலே ஆகாசாதி பூத பேத வ்யவஹாரத்துக்கும் குறையில்லை—" என்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து யாதெனில், ஒவ்வொரு பூதத்தையும் இரண்டு கூறாக்கினபோது ஒரு கூறுமட்டுமே விபாகம் செய்யப்பட்டு இதர (நான்கு) பூதங்களில் கால் கால் பாகமாகச் சேர்க்கப்பட்டது. மற்றொரு கூறு அடியோடு விபாகம் செய்யப்படாமல் அப்படியே நிறுத்தப்பட்டிருப்பதால் அதனுடைய ப்ராசுர்யத்தைக் கொண்டு இது ஆகாசம், இது ப்ருதிவி..............என்று பேத வ்யவஹாரம் செய்யப்பட்டு வருகிறதென்றதாயிற்று. ... ... (*)

சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சீகரணத்தைச் சொல்லாதே த்ரிவ்ருத் கரணம் சொன்னதுக்கு நியாமகம் காட்டுதல்.

8. பஞ்சீகரணம் த்ரிவ்ருத்கரணம் என்று இரண்டுண்டு. சாந்தோக்யத்தில் த்ரிவ்ருத்கரணம் மட்டுமே சொல்லிற்று; பஞ்சீகரணம் சொல்லப்படவில்லை. இதைப் பற்றிச் சிலர் சங்கிக்கக் கூடுமென்று திருவுள்ளம் பற்றின மாமுனிகள் (41.) சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே அருளிச் செய்திருப்பதாவது—

"சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சீகரணம் சொல்லாதே த்ரிவ்ருத் கரணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அங்கு தேஜோபந்நங்கள் மூன்றினுடையவும் உத்பத்தி மாத்ரமிறே சொல்லிற்று; ச்ருத்யந்தரத்திற் சொல்லுகிற ஆகாச வாயுக்களினுடையவும் அவ்யக்த மஹதஹங்காராதிகளினுடையவும் உத்பத்தி தானும் சொல்லிற்றில்லையிறே. ஆகையால் தேஜோபந்நமாத்ரகதனம் தத்வாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாப் போலே த்ரிவ்ருத்கரண கதனமும் பஞ்சீகரணத்துக்கு முபலக்ஷணம்." என்று. .... (*)

"ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணு" மென்றவிடத்து ஶங்காஸமாதானங்கள்.

9. மேலே ஈச்வர ப்ரகரணத்திலேயே (40) "இவன் தான் *முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே* யென்கிறபடியே ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்" என்று மூலத்திலருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஈச்வரன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணும்போது விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க் கொண்டே பண்ணுகிறானென்று திருவுள்ளம் பற்றின பிள்ளை லோகாசார்யர் இவ்விஷயத்திற்கு "முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டியருளினாராயிற்று. முகில்வண்ணனென்கிறதற்கு இங்ஙனே பூர்வாசார்யர்கள் வியாக்கியானமிட்டிருந்தா லொழிய இவ்விட

திற்கு இது ப்ராமாணமாகத் தகுதியில்லை. பூர்வாசார்ய வியாக்கியானமோ இப்படியில்லை; வேறுவிதமாகவுள்ளது; அப்படியிருக்க. இந்த சந்தை ஆக்ருத விஷயத்திற்கு எங்ஙனே ப்ராமாணமாகும்? என்கிற சங்கை மணவாள மாமுனிகளின் திருவுள்ளத்திலே தோன்றிற்று; அதையும் அதன் பரிஹாரத்தையும் அருளிச் செய்திருப்பது பாரீர்; இங்கு வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—

“*முகில்வண்ணனென்கிற விது ஔதார்ய குணபரமாக வ்யாக்க்யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்க்யானம் பண்ணினார்களே யாகிலும், விக்ரஹ பரமாக இவரருளிச் செய்கையாலே இங்ஙனு மொரு யோஜனை யுண்டென்று கொள்ளவேணும்; ஒன்றுக் .... (*) குப் பல யோஜனையு முண்டாயிறே யிருப்பது” என்று.

“லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாய்” என்றதை உபபாதித்தருளாமையைப் பற்றி.

10. அதற்குமேலே (3-42.) “ஈச்வரஸ்வரூபந்தான் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சாவதார மென்று அஞ்சு ப்ராகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்” என்கிற சூர்ணிக்கு வியாக்கியான மருளிச் செய்தபின், ...“ஆகையால் விரோதமில்லை” யென்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுகிறது. அந்த ஈச்வர ப்ரகரணத்தின் முதல் சூர்ணையில் “ஈச்வரன் அகிலஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய்” என்று தொடங்கி எம்பெருமானுக்கு அநேக விசேஷணங்கள் ஸாதித்து வருமவர் “விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனா யிருக்கும்” என்று (அந்த முதல் சூர்ணையைத்) தலைக்கட்டினார். உடனே முன்னம் தாமிட்ட விசேஷணங்களைத் தாமே முறையே விவரணம் செய்து வருகிறார். அதில் ‘லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனா யிருக்கும்’ என்றது விவரிக்கப்படவேயில்லை. “விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்” என்ற ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வர ஸ்வரூபத்தை யெடுத்துக் கொண்டு அது பஞ்சப்ரகார மென்று சொல்லி அந்த ஐந்து ப்ரகாரங்களை விவரித்து ப்ரகரணத்தை ஸமாப்தி செய்துவிட்டார் பிள்ளைலோகாசார்யர்; லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகத்வமாகிற விசேஷணம் விவரிக்கப்படாமலே நின்றுபோயிற்று. இது குறையல்லவா வென்று சங்கித்துப் பரிஹாரமுணர்த்துகிறார் மாமுனிகள். இவ்விடத்து வியாக்கியான பங்க்திகளிவை—‘லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனா யென்றத்தையு முபபாதித்துவிட்டுப் பின்னை இது சொல்லா தொழிவானென்னென்னில், அதில் உபபாதிக்க வேண்டுவது பணியில்லாமையாலும் *வைகுண்டேது பரே லோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தந:, உபாப்யாம் பூமி நீளாப்யாம் ஸேவித: பரமேச்வர:* என்கையாலே மேல் சொல்லுகிற பரத்வத்திலே அர்த்தாத் உக்தமா மென்னு மத்தைப் பற்றவும் தனித்து உபபாதித்திலர்; .... (*) ஆகையால் விரோதமில்லை” என்று.

பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரவைசிஷ்ட்யம் ஈச்வர ஸ்வரூபத்திற்கா? விக்ரஹத்திற்கா?

11. மேலே எடுத்துக்காட்டினவிடத்திலேயே மற்றொரு விலக்ஷணமுமுள்ளது. பரத்வாதி பஞ்சப்ரகார விசிஷ்டத்வம் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கா? அல்லது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கா? என்றொரு விசாரம் விளைந்தது. அதை விரிவாக நிரூபித்து விரோதம் தோன்றும்படியைக் காட்டிப் பரிஹாரம் செய்தருளுகிறார் மணவாள மாமுனிகள்; இவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—“ஈச்வர ஸ்வரூப மென்கிற விடத்தில் ஸ்வரூப சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தை யாதல்—விக்ரஹ விசிஷ்டமான ஸ்வரூபந் தன்னை யாதல். ஸங்க்ரஹேண இட்டருளின மற்றை யிரண்டு தத்வத்ரயப் படியிலும். ஒரு படியிலே “திருமேனியும் அஞ்சுபடியா யிருக்கும்—பரத்வமும் வ்யூஹமும் விபவமும் அந்தர்யாமித்வமும் அர்ச்சாவதாரமும்” என்றும், மற்றைப் படியிலே “ஈச்வர ஸ்வரூபமும் ஹேய ப்ரதி

படமாய்" என்று தொடங்கி "பத்நீ பரிஜந விசிஷ்டமாயிருக்கும்" என்றத்தை உபபாதித்த வனந்தரம் 'இதுதான் அஞ்சுபடியாயிருக்கும்' என்று இதம் சப்தத்தாலே ப்ரக்ருதமான ஈச்வர ஸ்வரூபத்தைப் பராமர்சித்து, அதுதான் பரத்வாதி ரூபேண பஞ்ச ப்ரகாரமாயிருக்குமென்றும் இவர் தாமே யருளிச்செய்கையாலே." என்று. இத்தால் விரோத சங்கா பரிஹாரம் செய்யப்பட்டபடி யென்னென்னில்; ஈச்வர ஸ்வரூபமென்றது—ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொன்னதாகவுமாகலாம், விக்ரஹ விசிஷ்டமான ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னதாகவுமாகலாம் என்று.

வியூஹம் மூன்றா? நான்கா?

12. அவ்விடத்திலேயே அதற்குமேலே (44) "வ்யூஹபாவைத ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும் ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும் உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை" என்கிற சூர்ணையினாலும் வ்யூஹம் மூன்று விதமென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. மேலே (53) "நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமும்" என்றருளிச் செய்யுமிடத்தில் சாந்தோதித ஸம்ஜ்ஞராயிருக்கிற வ்யூஹ வாஸுதேவர் தெரிவிக்கப்பட்டாராகிறார். இதனால் வ்யூஹம் நான்கு வகை யென்றதாகத் தேறுகிறது. ஆக, ஓரிடத்தில் மூன்றுவகை யென்பதும், மற்றோரிடத்தில் நான்கு வகை யென்பதுமான விரோதம் காண்கிறது. மணவாளமாமுனிகள் இங்கே யருளிச் செய்வது பாரீர்;—வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும்; நாலுமுண்டாயிருக்க மூன்றென்கிறது வ்யூஹ வாஸுதேவ ரூபத்துக்கு பரரூபத்திற் காட்டில் அநுஸந்தேய குணபேதமில்லாமையாலே யென்று அபியுக்தர் சொல்லுகையாலே இவர் கீழ் வ்யூஹத்ரய மென்றருளிச் செய்ததுக்கும் இங்கு வ்யூஹ வாஸுதேவ முண்டாக வருளிச் செய்ததுக்கும் விரோதமில்லை." இது (53) சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் காணும் ஸ்ரீஸூக்தி. (44) சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலும் (முடிவில்)—"*சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந்* என்கிறவிடத்தில் சதுர்விதமாகச் சொல்லிற்று வாஸுதேவரையும் கூட்டுகையாலே" என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

பத்மநாபாதிவிபவங்கள் முப்பத்தாறா? முப்பத்தொன்பதா?

13 கீழே உதாஹரித்த தத்வத்ரய (53)சூர்ணையிலேயே "ஷட்த்ரிம்சத்பேதபிந்நமான பத்மநாபாதி விபவமும்" என்றுள்ளது. இதனால் பத்மநாபாதி விபவங்கள் முப்பத்தாறென்று காட்டப்பட்டது, இது "ஷட்த்ரிம்சத்பேதபிந்நாஸ்தே பத்மநாபாதயஸ் ஸுரா:" என்ற ப்ரமாணத்திற்குச் சேர்ந்ததே. இங்கே மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம்—

"விபவாவதாரா: த்ரிம்சந் நவசைவஹி.... ... . த்ரிம்சந் நவசைவ விபவாவதாரயோ மதா:" என்று முப்பத்தொன்பதாக அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதாதிகளிலே சொல்லிற்றே யாகிலும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிலே முப்பத்தாறாகச் சொல்லியிருக்கையாலே இவர் ஷட்த்ரிம்சத்பேத பிந்நமென்றதில் குறையில்லை; இனி அந்த முப்பத்தொன்பதிலே மூன்றைக் குறைத்துக் கொள்ளுகையிறே யுள்ளது. அவையாவன கபில தத்தாத்ரேய பரசுராம ரூபமான ஆவேசாவதாரங்கள்" என்று.

இத்தால் முப்பத்தாறென்றும் முப்பத்தொன்பதென்றும் சொன்னவற்றுக்கு ஸமந்வயம் காட்டியருளினாராயிற்று. இனி ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்திலே சிறிது செல்வோம்.

அருளிச்செயலில் பாடபேதமும் அர்த்தபேதமும்.

14. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (50) "இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம்போலே; பண்ணார் பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம் போலே" என்ற சூர்ணையில் * பண்ணார் பாடலித்யாதி வாக்யத்தினால் திருவாய்மொழிக்கு ஸாமவேத ஸாம்யம் கூறப்படுகிறது. இங்கே மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—

"வ்யாக்யானங்களில் * பண்புடை வேதம்* என்றெழுதிய * பண்புரை வேதமென்று பாடமும் * இசைகொள் வேதமென்கிறதுக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும் ஆப்ததமரான இவர் இப் ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும்." என்று.

மஹான்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரஸ்பர விரோத சங்கை பண்ணலாகாதென்றவாறு.

ஆழ்வாருடைய யாத்ருச்சிக ஸுக்ருத விமர்சம்.

15. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் ஆழ்வார்க்கு விளைந்துள்ள பரம பக்தியானது பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலத்தனை யல்லது கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற ஸாதனங்களின் அநுஷ்டானத்தினாலன்று என்பதைப்பல சூர்ணைகளினால் பரக்க உபபாதித்து வருகிறார் மூலகாரர்; யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸுக்ருதாபாஸங்கள்கூட ஆழ்வாரிடமில்லை யென்று பரக்க உபபாதித்தார். (107) "மூக்கீர் வாழ்ந்தார் சூட்டுங் கோவை யாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபர வ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதிகள் உண்டாகில் தோன்றும்" என்னும் சூர்ணை முக்கியமாகக் காணத்தக்கது. ஒன்றுவிடாமல் எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச் செய்திருக்கிற ஆழ்வார்க்கு அஜ்ஞாதமான தொன்றுமில்லாமையாலே தம்மை எம்பெருமான் அங்கீகரிப்பதற்கு மூலமான ஏதேனுமொரு ஸுக்ருதமுண்டாகில் அது ஆழ்வாருடைய புத்திக்கு எட்டாமலிராது; எட்டியேயிருக்கும். அதை அருளிச் செய்யாது விடமாட்டாராழ்வார்; அப்படி யருளிச் செய்யக் காணாமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தையே வெளியிட வல்ல ஸ்ரீஸூக்திகளையே ஆழ்வாரருளிச் செய்திருக்கக் காண்கையாலும் யாத்ருச்சிகம் முதலான ஆபாஸ ஸுக்ருதங்களும் இவர்க்கு இல்லையென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதற்குமேல் மூன்று சூர்ணைகளுக்கு அப்பால் "மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று எற்றுமது வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி, அர்த்தஸ்தம் அபுத்திபூர்வம், அநிஷ்டம் அஸத்ருசம் ஸாந்தரஹேது" என்ற சூர்ணை அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்தால் என்ன தெரிவிக்கப் படுகிறதென்றால், ஆழ்வாருடைய இரண்டு பாசுரங்களை எடுத்துக் காட்டி இவர்க்கு யாத்ருச்சிகஸுக்ருத முண்டு என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; திருவாய்மொழியில் (2-7-3) "மாதவனென்றதே கொண்டு என்னை யினியிப்பாற் பட்டது, யாதவங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து" என்கிற பாசுரத்தினால் மாதவன் என்கிற திருநாமத்தைத் தாம் அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதாகவும், அவ்வளவிலே இத்தையே பெரிய ஹேதுவாகக் கொண்டு எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரித்துத் தம்முள்ளே புகுந்திருந்து ஸகல கர்மங்களையும் போக்கினதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. மேலே "திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்து என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்" (10-7-1) என்கிற பாசுரத்தினாலே—திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று அவனுடைய திவ்யதேசத்தின் பெயரை அஹ்ருதயமாகத் தாம் சொன்னதாகவும், அவ்வளவிலே அவன் தானுகந்து வர்த்திக்கிற திருமலையின் பெயரை விரும்பிச் சொன்னதாகக் கொண்டு பிராட்டியோடே கூட வந்து தம்முள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்ததாகவும் சொல்லிற்று. ஆக இவ்விரண்டு பாசுரங்களையும் மூலகாரர் எடுத்துக் காட்டி இப்பாசுரங்களிற் சொன்ன மாதவன் மலையென்னு முக்திகளுக்கு அஹேதுகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார். அது இருக்கட்டும். மேலே யெடுத்துக் காட்டிய இரண்டு பாசுரங்களினாலும் ஆழ்வார்க்கு யாத்ருச்சிகம் முதலான ஸுக்ருதமுண்டு என்று காட்டப்பட்டு விட்டதல்லவா? 107 சூர்ணையில் யாத்ருச்சிகாதிகள் இல்லையென்று ஸாதித்துவிட்டு 111 சூர்ணையில் அவை யிருப்பதாகக் காட்டினது பரஸ்பர வ்யாஹதமென்று சங்கிக்கக் கூடியது. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே மணவாளமாமுனிகள் இந்த சங்கையை உத்பாவனம் பண்ணிப் பரிஹாரம் காட்டியிருப்பதை இனி யுணர்த்துகிறோம். மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை—

"கீழே 'யாத்ருச்சிகாதிகள் உண்டாகில் தோன்றும்' என்றதுவும், இங்கே மாதவ னித்யாதியாலே அவனேறிட்டுக் கொள்ளுமவை சிலவுண்டாக இவர் தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதுவும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனே யென்னில்; யாத்ருச்சிகாதிகள்தான் பலவுமுண்டாகையாலே அத்யுத்கடங்களாய் பலா பலத்துக்கு உறுப்பாய் வந்து விழுமவையும் ஆபாஸங்களா யிருக்குமவையு முண்டாகையாலே அத்யுத்கடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றுக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவனாரோபித்துக் கொள்ளத்தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை" என்று.

இங்ஙனே எடுத்துக் காட்டத்தக்க ஸ்ரீஸூக்திகள் மற்றும் பலபல. இத்தகைய ஸமன்வய ஸ்ரீஸூக்திகளை மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்யான க்ரந்தங்களிலன்றி மற்ற எந்த க்ரந்தத்திலும் காணமுடியாதென்பது ஸுவிதிதம். "அல்லும் பகலும் பயில்வார் தங்களுக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் நல்ல மணவாளமாமுனிவன்" என்று முன்னோர்கள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிக்கு இட்ட தனியன் அந்த நூற்றந்தாதியைமட்டும் பற்றியதன்று; மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி ஸமுதாயத்தைப் பற்றியது. மாமுனிகளைப்போல் பொருளையும் விவரிக்கவறியாமல் சொற்களையும் அடுக்கத் தெரியாமல் க்ரந்த மெழுதினவர்கள் பலருளர். வியாக்யான மெழுத எழுத்தாணியைக் கையிற் கொள்ளவேணுமானால் அதற்கு மணவாளமாமுனிகளொருவர் தவிர மற்றையோர் முன் வருவது மஹத்தான ஸாஹஸமென்றே அடியேன் அறுதியிட்டிருப்பது. மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான வைதுஷ்யமும் அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளின் மாதுர்யமும் ஸ்ரீஸூக்தி ரசனாவைசித்ரியும் கடலாழ்ந்த மண்ணுலகில் வேறொருவர்க்கு அமைந்திலது.

நித்யசத்ருவிசிந்தக விமர்சம்

16. ஆசார்யஹ்ருதயத்திலேயே (127.) நம்மாழ்வார்க்கு சத்ருக்நாழ்வானோடு ஸாம்யம் நிர்வஹிக்கிற விடத்திலே "நித்ய சத்ரு விசிந்தகம்" என்று மூலத்திலுள்ளது. அங்கு மணவாள மாமுனிகள் வியாக்யானத்திலே "*விசிந்தயன் என்கிறபடியே" இத்யாதியருளிச் செய்து தலைக்கட்டி, பிறகு விமர்சரூபமாக அருளிச் செய்திருப்பதாவது—

"விசிந்தநமென்கிறவிதுக்கு இப்படி வியாக்யானம் பண்ணிற்று, இதின் பட்டோலையான திலே 'உறுமோவென்று நித்ய சத்ருவைவென்று புலன்கொள் வாழ்வை விசிந்தயனாயிருக்கும்' என்று விசிந்தயந் என்று ஒருவசன முண்டாகவு மெடுத்து இப்படி இவர் தாமே யருளிச் செய்து வைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்தனமென்றுமல் விசிந்தன மென்றது அவ்வசன ஸூசகமாகவிறே. 'விசிந்தயன்' என்கிற வசனம் இன்ன விடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்த விடத்திலே கண்டு கொள்வது"...... என்று.

இங்கே மாமுனிகளின் பரம ப்ராமாணிகத்வம் விளங்கும் படியைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில் (89-3) *ஜாகர்த்தி ராஜா... (நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி=நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி தமேவார்யம் விசிந்தயன்* என்கிற சத்ருக்ன வசனம் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படா நிற்க, "விசிந்தயந் என்கிற வசனம் இன்னவிடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த் தில்லை" என்று ஸர்வஜ்ஞரான மாமுனிகள் அருளிச் செய்யக்கூடுமோ வென்கிற சங்கை உதிக்கின்றது. இங்கே தத்வமென்ன வென்னில், *நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி* என்று மேலெடுத்த ச்லோகத்தில் அடுத்த பாதத்தில் பாடபேதம் நெடுநாளாகவே யுள்ளதாகத் தெரிகிறது. *தமேவார்யம் விசிந்தயந்* என்பது ஒருசாராருடைய பாடம்; *ராமமேவாநுசிந்தயந்* என்பது மற்றொருசாராருடைய பாடம். இங்ஙனே பாடபேத முண்டென்பதைக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்யான அவதாரிகையின் ஆரம்பத்திலே ஸ்பஷ்டமாகக் காணலாம். அங்கு "அதாகிறது பெருமாளைப் பற்றும் போதும்" என்கிற பெரிய வாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்கு அவதாரிகை யிடுகையில் "*சத்ருக்நச் சத்ரமாததே* என்றும் *ராமமேவாநு சிந்தயந்* என்றுமிருக்க" என்கிற பங்க்தியைக் காணலாம். இதனால் (தமேவார்யம் விசிந்தயந்) என்கிற பாடத்தின் ஸ்தானத்திலே (ராமமேவாநுசிந்தயந்) என்கிற பாடமும் ஆசார்ய கோஷ்டியில் வழங்கி வந்ததென்பதை நன்குணரலாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்க்கு (தமேவார்யம் விசிந்தயந்) என்கிற பாடம் வந்திருப்பதால் அதைக் கொண்டு அவர் "விசிந்தயனாயிருக்கும்" மென்று பட்டோலையிலும் விசிந்தன மென்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் அருளிச் செய்யலாயிற்று. மாமுனிகளுக்கு (ராமமேவாநு சிந்தயந்) என்கிற பாடமே கிடைத்திருந்ததனால் (விசிந்தயந்) என்பதற்கு (அநுசிந்தயந்) என்பதை யெடுத்துக் காட்ட ஔசித்ய மில்லை யாயிற்று. இது மாமுனிகளுக்கே அஸாதாரணமான பத்ததி.

மாமுனிகள் தமது வியாக்யானங்களில் பாடவிசாரம் செய்தருள்வது முண்டு; அதைப்பற்றியும் இரண்டிடம் எடுத்துக் காட்டுதும். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே (55).

“கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர் முகன் சந்தஸ்ஸாம்” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்— “சந்தஸ்ஸென்கிற விது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ள வேணும்; சந்தமென்றே நினைவுக்கு வாசகம். சந்தஸ்ஸென்கிறவிதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்த விடங்களிலே கண்டு கொள்வது” என்றருளிச் செய்தார். ‘இங்கு சதுர்முகன் அடிமும்’ என்று தான் மூலமிருக்க வேண்டும். ஸ்வாமி தாராளமாகத் திருத்தியருளலாம். அது அவருடைய ஸரணியன்று. மேலே (224) *என்னையும் யாவர்க்கும் அரக்காவித்யாதி ருர்ணையில் “மெய்யமர் பக்தி பூமாபலமாகவும்” என்றே அக்காலத்தில் பலரும் பாடம் செய்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள் போலும்; இது வியாகரண சாஸ்த்ர விருத்தமான பாடம்; இதைக் கண்டிக்காமல் ஒருவழியாலும் ஸமஞ்ஜஸமாக்க முடியாதாகையாலே ஸ்வாமி இங்கு அருளிச் செய்கிறார்— “ஸமாஸத்தில் பக்தி பூமபலமென்னவேணும்; பூமாபல மென்கிறது பாட ஸ்கலனத்தாலே வந்த தாமித்தனை” என்று தவறான பாடமென்று துணிந்து கண்டித்தேயாக வேண்டிய இடமாகையாலே கண்டிக்கப்பட்டது. நித்ய சத்ரு வித்ருத மென்கிற விடமும், சதுர் முகன் சந்தஸ்ஸாமென்கிற விடமும் இப்படி அவசியம் கண்டித்தேயாக வேண்டிய இடங்களல்லாமையாலே அவ்விடங்களுக்குத் தக்கபடி யருளிச் செய்தாராயிற்று.

ஒரு சதுச்சாஸ்த்ரபண்டிதர் ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசநம் பண்ணுகின்றார். “லோகவத்து லீலா” என்கிற ஸூத்ரபாஷ்ய ப்ரவசனம் நடைபெறுகிறது. ஆப்தகாமஸ்ய கேவலா லீலைவ என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியை அவர் விசித்ரமான முறையில் நிர்வஹித்துப் போகின்றார். அவரை நோக்கி ‘லீலையாவது என்ன?’ என்று கேட்டோம். விளையாட்டு என்றார். சாஸ்த்ரஜ்ஞான நீர் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையாலே அதை நிர்வசிக்கலாகாதோ? என்றோம். தலைகாலில்லாதபடி எதையோ சொன்னார். அவர் மணவாள மாமுனிகள் திறத்து மாச்சரியங்கொண்டிருந்தவர். அவர்க்கு நாம தத்வத்ரயத்தில (162) *ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல லீலையென்னுமிடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக் கையில் தந்தோம். திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கிறார்; ஒன்றும் விளங்கவில்லை யவர்க்கு. பங்க்திகளின் மீது பொருளை உபபாதித்துக் காட்டினோம். “மணவாள மாமுனிகளைப்போல் மிகத் தெளிவுபட சாஸ்த்ரார்த்தங்களை நிரூபிக்கவல்லார் *நபூதோ நபவிஷ்யதி என்று கைகூப்பிச் சென்றார். பாஷ்யகாரர் எழுதியருளின ஸம்ஸ்க்ருதவாக்யமும், அதையடியொற்றிப் பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிய [மேலே காட்டிய] வாக்யமும் சிறிது திருத்தப்பட்டாலொழிய ஸமஞ்ஜஸமாகாதென்று மாமுனிகளின் உபபாதநம். ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யத்தைப் பரிஷ்கரித்துக் காட்டியருளி, இவ்விடத்து ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரவ்யாபாரவத்வாத்: ஆப்தகாமஸ்ய என்று கூறினதாகத் தேறுகிறதென்றும், இது அஸங்கதமென்றும் காட்டியருளி, உபபந்நமாகும் வழியும் காட்டியுள்ளார்;

“லீலையாவது தாதாத்விகரஸ மொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் பண்ணும் வ்யாபாரமேயாகிலும் (மூலத்தில்) ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநமென்று ஸ்ருஷ்டிரூபவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லுகையாலே தாதாத்விகரஸமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது.”

என்றுள்ள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திபோல எங்கேனும் கண்டதுண்டோ? இங்கு சங்கையென்ன? ஸமாதானமென்ன? என்று கூட அறியமாட்டாத ப்ரவக்தாக்கள் எத்தனைபேர்! ஸ்ருஷ்டி: பகவத: கேவலலீலா” என்னலாமே யொழிய “ஸ்ருஷ்டே: ப்ரயோஜநம் கேவலலீலா” என்னத்தகாது என்று இன்னமும் அறியப்பெறாதார் எத்தனைபேர்! ஆழ்ந்து கூர்ந்து ஆராய்ந்து வியாக்கியானித்தருளும் பல்லாண்டு.

உபஸம்ஹாரம்;— ஸ்வாமியினுடைய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளை வாக்யந்தோறும் பதந்தோறும் எழுத்துத்தோறும் ஆழ்ந்தமைன்றி நோக்குமளவில் *ஆகூதநிகூடநவரேகயாஸதீ—ஆக்ருஷ்ட விஜ்ஞாநபலைகதாமபி* என்று ஆளவந்தாரால் கொண்டாடப்பட்ட திருவனந்தாழ்வானே ஸ்வாமியென்னுமிடம் ஸர்வாத்மநா ஸம்ப்ரதிபந்நமாகும்.......*

பதினாறு நன்மொழிகள் P. B. A.

(உபந்யாஸக ஸௌபாக்யம் இருபத்தோராவது மலர்)

---

1. சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமங்களுக்குப் பல நியமங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. புண்ணிய க்ஷேத்ரத்தில் செய்ய வேணும், வேறிடத்தில் செய்யலாகாது என்கிற தேசநியமமும், வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும், மற்ற காலங்களிலாகாது என்கிற காலநியமமும், ஸ்நாநம் பாதப்ரக்ஷாளநம் முதலியவற்றைச் செய்தபின் செய்யவேணும், வேறுபடியாகச் செய்யக்கூடாதென்கிற ப்ரகார நியமமும், த்ரைவர்ணிகரா யிருக்கவேணும், அத்ரைவர்ணிகர் கூடாதென்கிற அதிகாரி நியமமும், இன்ன பலனைத்தான் இது தரும், மற்ற பலனைத் தாராதென்கிற பல நியமமுமாகிற இந்த நியமங்களெல்லாம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமங்களுக்கு உள்ளனவேயன்றி சரணாகதிக்கு இந்த நியமங்களொன்றுமில்லை; இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணுமென்கிற விஷய நியமமொன்று மாத்திரமே இதற்குள்ளது. அதாவது— பரத்வம் முதலிய ஐந்தினுள்ளும் ஸௌலப்யாதி குணங்கள் பூர்ணமாயிருக்கப்பெற்ற இடமே விஷயமாகை. ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் தானே சொல்லப் புகுந்தாலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதபடி குணங்கள் பூர்த்தியாயிருப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே யாகையாலே ஆழ்வார்கள் சரணாகதியை அர்ச்சாவதாரத்தில் செய்தருளுகிறார்கள்.

2. திருவாய்மொழி யாயிரத்தில் நூறு பதிகங்களன்றோவுள்ளன. அவற்றுள் ஒரு பதிகத்திற்கும் அமையாத அதிசயமொன்று *உலகமுண்ட பெருவாயா* என்னும் பதிகத்திற்கு அமைந்துள்ளது. அஃதாவது என்னென்னில்; ஒவ்வொரு பாட்டிலும் விடாமல் திருவடியைப்பற்றின சொல் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. முதற்பாட்டில் *குலதொ லடியே னுனபாதம் கூடுமாறு கூறாயே. 2. *ஆருவன்பி னடியேன் உன்னடி சேர் வண்ண மருளாயே. 3 *அண்ணலே! உன்னடி சேர அடியேற்கு ஆவாவென்னாயே. 4. *பூவார் கழல்க ளருவினையேன் பொருந்துமாறு புணராயே. 5. *திணரார் சார்ங்கத் துனபாதம் சேர்வ தடியே னெந்நாளே. 6. *மெய்ந்நா னெய்தி யெந்நா ளுன்னடிக்க ளடியேன் மேவுவதே. 7. *நொடியார் பொழுது முனபாதங் காண நோலாதாற்றேனே. 8. *நோலா தாற்றே னுனபாதங் காண. 9. *அந்தோ! அடியே னுனபாதம் அகலகில்லே னிறையுமே. 10. *புகலொன்றில்லா வடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே. 11. *அடிக்கீ ழமர்ந்து புகுந்து அடியீர் வாழ்மின். ஆக இப்பதிகம் முழுவதும் திருவடி ஸம்பந்தம் இடையறாது வரப்பெற்றதென்று மதிசயம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதற்கொரு முக்கியமான கமகமுண்டு. அதாவது, "முமுக்ஷுவுக்கறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று" என்னப்பட்ட திருமந்த்ரம் த்வயம் சரம ச்லோகமாகிற மூன்று ரஹஸ்யங்களில், திருமந்த்ரத்திலும் சரம ச்லோகத்திலும் திருவடியைப்பற்றின ப்ரஸ்தாவமே யிடையாது; அஃதுள்ளது மந்த்ரரத்னமென்கிற த்வயத்தில் மட்டுமேயாம். அந்த த்வயத்தின் அர்த்தாநுஸந்தான பரமான *இவ்வுலகமுண்ட பதிகத்தில் திருவடியின்

ப்ராதாந்யத்தை ஆழ்வார் இங்ஙனே காட்டியருளினது சாலச் சிறக்கும். அன்றியும், மற்ற இரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் பிராட்டியின் ஸம்பந்தமும் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றிற்றில்லை. அக்குறையும் தீர த்வயத்தில் இரண்டு கண்டங்களினுடையவும் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீசப்த விந்யாஸமுள்ளது. அதற்குச் சேர *அகலகில்லேன் இறையுமென் றலர்மேல் மங்கை யுறை மார்பா* என்றருளிச் செய்தாராழ்வார். அதற்கிணங்கத் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்திலும் "**அலர்மகளை முன்னிட்டு**" என்றருளிச் செய்யலாயிற்று.

3. வடமொழியில் வழங்கும் **காலக்ஷேப**மென்கிற சொல்லுக்குத் தமிழில் போதுபோக்கென்பது பொருள். ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்தல் பகவத் விஷயம் ஸேவித்தல் என்று சொல்லவேண்டிய ஸ்தானத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் பகவத் விஷய காலக்ஷேபம் என்றே தொன்றுதொட்டுப் பெரியார்கள் வழங்கிவருகிறார்கள். காலக்ஷேப மென்கிற சொல்லுக்கு 'ஸேவிப்பது' என்கிற பொருள் எப்படி கூடுமென்றும், இந்த ப்ரயோகம் எப்படி பொருந்துமென்றும் சில வ்யுத்பந்நர்கள் விமர்சிப்பதுண்டு. ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபமென்றால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது என்றுதான் பொருள். ஸ்ரீராமாயண காலக்ஷேபம் ஸ்ரீவசநபூஷண காலக்ஷேபம் இத்யாதிகளான ஸகல வ்யவஹாரங்களுக்கும் இதுதான் பொருள். இப்படி வ்யவஹரிக்கத் தொடங்கின பெரியார்களின் திருவுள்ளம் யாதெனில், விஷயங்களை க்ரஹிக்கிறோமோ இல்லையோ அது எப்படியாயினுமாகுக; நல்லபடியாகப் போதைப் போக்கினால் போதும்—என்பதேயாம். ஆர்த்தியில் "முன்னவராம் நம் குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம் முழுது நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்" என்று மணவாளமாமுனிகள் பணித்தபடியே பெரியோர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளால் போதுபோக்குவதென்பது ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவப் பயன்.

4. ***காவ்ய சாஸ்த்ர விநோதேந காலோ கச்சதி தீமதாம். அந்யேஷாம் து மநுஷ்யாணாம் நித்ரயா கலஹேந வா*** என்கிற ச்லோகமொன்று யாவருமறிந்ததே. ஆங்காங்கு அவரவர்கள் தம் தம் போதுகளை எப்படி போக்கி வருகிறார்களென்று நாற்புறமும் பார்ப்போமாயின், உத்யோகஸ்தர்கள் வியாபாரிகள், பயிர்த் தொழிலாளர்கள், வக்கீல்கள் முதலானோருடைய போதுபோக்குகள் ஒவ்வொருவிதமாக நிகழ்ந்துவருகின்றன. சிலபேர்கள் தேச வ்ருத்தாந்தப் பத்திரிகைகளைப் படித்தல், நாவல்களைப் படித்தல், சூது சதுரங்கமாடுதல்.........முதலிய காரியங்களிலே காலத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். இது தவிர, நால்வர் எண்மர் பதின்மராகக் கூடி ஒரு காசுக்கு முதவாத வம்பு வார்த்தைகளை வெகு அட்டஹாஸங்களுடன் பேசிக் கொண்டும், தங்கள் திரளிலே அந்வயிக்கப் பெறாமல் சுவடிகளிலும் பகவத் பாகவத பரிசர்யைகளிலும் போதுபோக்கிவரும் மஹான்களைப்பற்றி ஏதேனும் பழிமொழிகளைப் பறைசாற்றிக்கொண்டும் பத்து மணி காலத்தைப் பத்து நிமிஷமாகக் கழிக்கின்றவர்கள் சிறிய கிராமம் முதல் பெரிய நகரம் வரையில் எங்குமுள்ளார்கள். அன்னவர்கள் பெறுமானந்தம் அளவுகடந்தது. அவர்களுக்கு உலகமெல்லாம் த்ருணம்.

5. ஆழ்வார்களுள் இரண்டு ஆழ்வார்கள் போதுபோக்கைப்பற்றி வெகு இன்பமாகப் பேசியுள்ளார்கள். திருமழிசை யாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும். இவ்விருவருடைய இரண்டு பாசுரங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறோம் காண்மின். திருமழிசையாழ்வார் நான்முகன்

திருவந்தாதியில் (63)* தரித்திருந்தே னாகவே......தேர்ந்தெழுதி வாசித்துங்கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது* என்றருளிய பாசுரம் ஒவ்வொருவரும் நிச்சலும் நினைக்கத்தக்கது. போதுபோக்கும் விதத்தை இவரைப்போல் எடுத்துரைத்தவர் மற்று யாருமில்லை. தெரித்தல், எழுதுதல், வாசித்தல், கேட்டல், வணங்குதல், வழிபடல், பூசித்தல் ஆகிய இவற்றினாலேயே தாம் போதைப் போக்கினதாகவும் இவையில்லையாயின் தம்மால் உயிர்தரிக்க முடியாதாகவும் வ்யக்தமாக விளம்பியுள்ளார். நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியின் முடிவில் (பா. 86) *கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான்—சீர்கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையி னாழ்துயரை, என்னினைந்து போக்குவர்ப்போது* என்றுள்ள பாசுரம் சுவைமிக்க பொருளுடைத்து. எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் நிரம்பிய ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தால் பாவங்களும் துன்பங்களும் தொலையுமென்று சில பெரியார் நினைப்பதும் சொல்லுவதுமுண்டு; ஆழ்வார் என்ன சொல்லுகிறாரென்றால், பாவங்களும் துன்பங்களும் தொலைந்தால் தொலையட்டும் வளர்ந்தாலும் வளரட்டும், அதைப்பற்றி என்ன கவலை? இவ்வுலகில் நாம் வாழ்கிறவரையில் நம்முடைய போது போகவேண்டுமே; போதை எப்படி போக்குவது? பகவத்குணங்கள் மலிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டுதானே போதைப் போக்கவேண்டும்; வேறு எதைக்கொண்டு போதைப் போக்குவது! ஒவ்வொருவனும் போதைப் போக்கியாகவேண்டுமே, குணாநுபவம் தவிர வேறு எந்தக் காரியஞ்செய்தால் போதுபோகும்? வேறொன்றாலும் போதுபோக்க வரிதன்றோ. சீர்கலந்த சொல்நினைந்து சூழ்வினையி னாழ்துயரைப் போக்காரேல் போக்காதொழிக; இப்போதை என்னினைந்து போக்குவர்! என்று அருளிச்செய்கிற அழகு என்னே! உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் பகவத் குணாநுபவம் பண்ணியா போதைப் போக்குகிறான்? இல்லையே. சூது சதுரங்கமாடியும் உண்டியே உடையே உகந்தோடியும் மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்தும் மற்றும் பல பல செய்துமன்றோ அவரவர்கள் போதுபோக்கி வருவது. குணாநுபவத்தால் போதுபோக்குவாராக ஒருவரையும் கண்டிலோமே; "ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு" என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலருளிச்செய்கிறபடி உலகியற்கையை ஒன்றுதப்பாம லுணர்ந்தவரான ஆழ்வார் "என்னினைந்து போக்குவ ரிப்போது" என்று குணாநுபவத்தாலன்றிப் போதுபோக்க முடியாதென்று ஏன் சொல்லுகிறார்? என்று கேட்கலாம்; *ஆத்மவத் ஸர்வபூதானி ய: பச்யதி ஸ பச்யதி* என்றதைக்கண்டு தெளிக.

6. *நலத்தால் மிக்கார்* என்றும் *கலையிலங்குமொழியாளர்* என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு லக்ஷ்யபூதர்களாய் விளங்கும் மஹாநீயர்களைக்குறித்து *அசக்தாஸ் தத்பதம் கந்தும் ததோ நிந்தாம் ப்ரகுர்வதே* என்கிறபடியே நிந்தனை மொழிகளைப் பலவகைகளாலும் பரவச்செய்துகொண்டு அதுவே போதுபோக்காக இருப்பவர்களைக் குறித்து இங்கு நாம் தெரிவிக்கவேண்டியதொன்றுமில்லை. ஈச்வரனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டியானது மிக விசித்திரமானது. பொய் சொல்வது, களவு செய்வது, வஞ்சனை பண்ணுவது முதலான தீய குணங்களையும், அஹிம்ஸை இந்த்ரிய நிக்ரஹம் க்ஷமை ஸத்யம் முதலிய நற்குணங்களையும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் நாம் பார்த்துவருகிறோம். நற்குணங்களோ தீய குணங்களோ அவரவர்கட்கு இயற்கையாக அமைகின்றனவென்பதே

பெரும்பான்மையான கொள்கை வேம்புக்குள்ள கசப்பும் மாதுளைக்குள்ள புளிப்பும் கரும்புக்குள்ள தித்திப்பும் முதலியன எப்படி ஒரு நாளும் மாறுவதில்லையோ அப்படியே மனிதர்களுக்கும் ஜன்ம ஸித்தங்களான குணங்கள் (நல்லவையோ தீயவையோ) போக்கவும் போகா என்றே பெரியார் கூறுவர். இளமையில் பொய் சொல்லியும் களவாடியும் வழக்கம் பெற்றவர்கள் அந்த வழக்கத்தை ஒருநாளும் விடமுடிகிறதில்லை யென்பதையும், இயற்கையாகவே ஸத்யம் முதலிய நல்ல குணங்கள் அமையப் பெற்றவர்கள் ஒருநாளும் அஸத்யவழியில் செல்கின்றிலர் என்பதையும் எந்தவூரிலும் எந்த ஜாதியிலும் எக்காலத்திலும் பார்க்கலாம்.

7. மாதவாரியாக அநுஸந்திப்பதற்குப் பாங்கான நன்மொழி கேளீர். ஐப்பசி மாதத்திலிருந்து புரட்டாசி மாதம்வரை வரிசையாக அநுபவிக்கவேண்டிய விஷயங்கள். ஐப்பசியில் பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்களெனும் முதலாழ்வார்கள் பிள்ளை லோகாசார்யர் மணவாளமாமுனிகள். (2) கார்த்திகையில்-திருமங்கையாழ்வார் திருப்பாணாழ்வார் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் நம்பிள்ளை. (3) மார்கழியில்-தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருவத்யயநோத்ஸவப் பெருமை. (4) தையில்-திருமழிசையாழ்வார். எம்பார். கூரத்தாழ்வான். (5) மாசியில் குலசேகராழ்வார் திருக்கச்சிநம்பிகள். (6) பங்குனியில்-பெரியபிராட்டியார்; நஞ்சீயர். (7) சித்திரையில்-மதுரகவியாழ்வார். எம்பெருமானார் முதலியாண்டான் அனந்தாழ்வான். (8) வைகாசியில்-நம்மாழ்வார், பட்டர். (9) ஆனியில்-பெரியாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை (10) ஆடியில்-ஆண்டாள், ஆளவந்தார். (11) ஆவணியில்-கீதாசார்யன், பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (12) புரட்டாசியில், வேதாந்தவாசிரியர்......ஆக இவர்களைப்பற்றி விசேஷமாகச் சிந்தனை செய்வது.

8 திருமாலையில் *வேதநூற் பிராயம் நூறு* என்கிற பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யப் பட்ட விஷயம் இவ்விருள் தருமாஞாலத்திற் பிறந்து வருந்தும் அனைவர்க்கும் ஒக்குமாதலால் ஸாம்ஸாரிகரீதியில் கழியும் காலம்போக மிகுந்த காலத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் பழுதாக்காமே "தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது' என்று கீழே காட்டின திருமழிசைப்பிரான் கட்டளையிலேயே போக்கி வரவேணும். *யந் முஹூர்த்தம் க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே, ஸா ஹாநிஸ் தந்மஹச் சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ் ஸா ச விக்ரியா* என்கிற ச்லோகத்தையும் *ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே, தஸ்யுபி: முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணாம்* என்கிற ச்லோகத்தையும் பல பெரியர்களிடம் பல கால் கேட்டுத் தரித்து அடிக்கடி அவற்றையே சிந்திப்பதும் பிறர்க்குரைப்பதுமான இயல்புகொண்டிருக்க வேணும். இதில் ஆத்மானந்தமும் அதிகமாகும்.

9. ஆண்டாள் தமது திருத்தகப்பனாராகிய பெரியாழ்வாரையே பல படிகளிலும் பின்சென்றிருக்கின்றாள். சில படிகளை எடுத்துரைப்போம். பெரியாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸநத்திலேயே பரிவு பொங்கியிருப்பது ப்ரஸித்தம். இது காரணமாகவே பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர் அவர்க்கு நிகழ்ந்ததென்பதும் ப்ரஸித்தம். ஆண்டாளுக்கும் மங்களாசாஸநத்திலேயே ஊற்றமென்பது திருப்பாவையில் வெளிப்படை. "சீரிய சிங்காசனத்திருந்து யாம் வந்த காரியமாராய்ந்தருள்" என்றவாறே 'வந்த காரியம் யாது?

சொல்லவேணும்' என்று கண்ணபிரான் கேட்க; ***அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி*** என்று தொடங்கி மங்களாசாஸநமே தனக்குந் தொழில் என்னுமிடம் காட்டினாள் கோதை. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்" என்றருளிச்செய்தபடியே இடைத்தனத்தில் முறுகிநின்றமை இவ்விருவர்க்கும் அஸாதாரணம். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைப் பாடினவர்கள் இவ்விருவரே. "மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு, இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தாய்" என்கிற ஒரு பாசுரமே பெரியாழ்வாருடையது. ஆண்டாளுடையதும் ஒரு பாசுரமே; "மென்னடை யன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூருறைவான்றன்" இத்யாதி. திருமாலிருஞ்சோலையிலே அதிக ஈடுபாடு இவ்விருவர்க்குமாம். அங்குள்ள நூபுர கங்கை யென்னும் சிலம்பாற்றை இவ்விருவருமே பாடினர்; "சிலம்பாறு பாயுந்தென் திருமாலிருஞ் சோலையே" என்றார் பெரியாழ்வார், *சந்தொடு காரகிலுஞ் சுமந்து தடங்கள் பொருது, வந்திழியுஞ் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ் சோலை* என்றாள் கோதை ("சிலம்பியலாறுடைய" என்று பிறகு கம்பனும் பாடினர்.) **இந்திரகோபம்** என்னும் [வட சொல்லின் திரிபான] சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்தில் கொண்டனர்; அதுதன்னையும் திருமாலிருஞ்சோலைப் பதிகங்களிலேயே இருவரும் கொண்டனர். "இந்திரகோபங்கள் எம்பெருமான் கனிவா யொப்பான் சிந்தும் புறவில் தென்திருமாலிருஞ்சோலை" என்றார் பெரியாழ்வார். "சிந்துரச் செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் இந்திரகோபங்களே யெழுந்தும் பரந்திட்டனவால்" என்றாள் ஆண்டாள். இந்திரகோபமாவது பட்டுப்பூச்சி. அதனை எம்பெருமானுடைய திருவதரத்தில் பழுப்புக்கு உவமையாகவே பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் அநுஸந்தித்தார்கள்.

10. இன்னமும் கேளீர். தமிழில், **பாணித்தல்** என்று அபூர்வமாக ஒரு சொல் உண்டு; காலதாமதம் என்பது அதன் பொருள். இச்சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்திற்கொண்டனர். "பாணிக்கவேண்டா நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே" என்பது பெரியாழ்வார் பிரயோகம். "பாணியாது என்னை மருந்து செய்து பண்டுபண்டாக்க வுறுதிராகில்" என்பது ஆண்டாள் பிரயோகம். **ஒட்டரா** என்பது ஒரு சொல். (ஒட்டம், தரா) என்கிற இரண்டு சொற்கள் ஒன்று சேர்ந்து **ஒட்டரா** என மருவிற்று. ஓடிவந்து என்பது இதன்பொருள். [செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்.] இச்சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்திற்கொண்டனர். "என்னிடைக்கு **ஒட்டரா** அச்சோ வச்சோ" என்பது பெரியாழ்வார் திருமொழி. "**ஒட்டரா** வந்து என் கைப்பற்றி" என்பது நாச்சியார் திருமொழி தமிழில் **குப்பாயம்** என்பது ஒரு அபூர்வமான சொல். சட்டையென்பது இதன் பொருள். பெரியாழ்வார்திருமொழியில் "குப்பாயமென நின்று காட்சிதருங்கோவர்த்தன மென்னுங் கொற்றக்குடையே" என்று பிரயோகம். நாச்சியார் திருமொழியில் "போர்த்த முத்தின் **குப்பாயப்** புகர்மால் யானைக்கன்றே போல்" என்று ஆண்டாளுடையவும் பிரயோகம். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தினுள் இவ்விரண்டிடங்கள் தவிர வேறெங்கும் இச்சொல் காணக்கிடைக்காது.

11. ஒருவரே இருவராக வடிவெடுத்துப் பாசுரம் பேசும் திறன் இவ்விருவர் பக்கலிற் காண்பதாம். ஆழ்வார், *என்னாதன் தேவிக்கு* என்னும் திருமொழியில் இரண்டு

கன்னிகைகளின் வடிவைத் தாமொருவர் பூண்டு, கண்ணபிரானைப்பற்றி ஒரு கன்னிகை புகழ்ந்து பேசுவதாகவும் இராமபிரானைப்பற்றி மற்றொரு கன்னிகை புகழ்ந்து பேசுவ தாகவும் வைத்துப் பாடினர். *சுதீராயிரமிரவி யென்னும் திருமொழியில் 'எம்பெருமானைக் கண்டவர்களுண்டோ?" என்று கேட்கிற வொருவருடைய பாசுரமாக முன்னடிகளும், 'இன்ன இடத்திலே கண்டதுண்டு' என்று விடை கூறுவார் பாசுரமாகப் பின்னடிகளும் அமையவைத்தார். ஆண்டாளும்* பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு* என்கிற திருமொழியில் *இங்கே போதக்கண்டீரே* என்று கேட்பார் பாசுரமாக முன்னடிகளையும்,* விருந்தா வனத்தே கண்டோமே* என்று விடை கூறுவார் பாசுரமாகப் பின்னடிகளையும் அமைத் திருப்பது காண்க. பிறகு திருமங்கையாழ்வாரும் இங்ஙனே தோழிமார் இருவரின் ஸம்வாதமாக *மானமரு மென்னோக்கி பதிகம் பாடினர்.

12. திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் அற்புதமாக ஒரு பாசுரம் அருளிச் செய்கிறார்: அதாவது (5—3—5) ***கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங்கொண்ட வடியன், அறிவரு மேனி மாயத்தன்*** இத்யாதி. இதன் பொருளின்பத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். ஆழ்வார் ஆண்மை தவிர்ந்து பெண்மையடைந்து பேசும் பாசுரமிது. பராங்குசநாயகியென்று இப்போது ஆழ்வார்க்குத் திருநாமம். இப் பெண்பிள்ளைக்கும் தோழிக்கும் பேச்சு நடந்துவருகிறது. தோழியானவள் இப்பெண்மணியை நோக்கி "பேதாய்! நீ பகவான் பகவானென்று எப்போதும் வாய் வெருவி வீணாக வருந்துகிறாயே; இந்த கஷ்டம் உனக்கு ஏதுக்காக? அவன் குணசாலியாயிருந்தால் அவனிடத்தில் நீ எவ்வளவும் ஈடுபடலாம்; குணஹீநனான அவனிடத்தில் நீ வீணாக ஆசைவைத்துத் தவிப்பது வேண்டாமே" என்று கூறினளாக, அதற்குப் பராங்குச நாயகி மறுமொழி கூறுகின்றாளிப்பாட்டினால். தோழீ! எம்பெருமானை நான் மஹா குணசாலியென்கிறேன், நீயோ அவனை குணஹீநனென்கிறாய். நான் சொல்லுகிறபடி யன்றிக்கே நீ சொல்லுகிற படியே குணஹீநனானாலும் என் நெஞ்சம் அவனையல்லது அறியாது. அவனிடத்தில் நின்றும் என்னை மீட்பதற்காகவன்றோ நீ அவனை குணஹீநனென்பது. மிகவும் ஸந்தோஷம். குணஹீநனென்பதுபற்றியே அவனை நான் மேல் விழுந்து விரும்புகிறே னென்று திண்ணமாகக் கொள்ளவேணும் நீ; அவனிடத்தில் குணமில்லையென்பதைச் சொல்லவேண்டுமானாலும் தோழீ! நான் சொல்லவேணுமேயல்லாது நீ சொல்லலாகுமோ? அவனையும் என்னையும் கூட்டிவைத்தது மாத்திரமேயன்றோ உன் காரியம்; அவனோடு உள்கலந்து பரிமாறினவள் நானேயல்லது நீயல்லையே; அவனிடத்திலுள்ளது தோஷமோ குணமோ எதுவானாலும் எனக்குத் தெரிந்தவளவு உனக்குத் தெரிய ப்ரஸக்தியில்லையே. ஆகையாலே குணமில்லாமையையும் தோஷமுடைமையையும் என் வாயால் நான் சொல்ல நீ கேளாய் என்று பீடிகை போட்டுக்கொண்டு ***கடியன் கொடிய**னென்று தொடங்கி இரண்டடிகளாலே அவனுடைய குணக்கேட்டைச் சொல்லுகிறாள் பராங்குச நாயகி (ஆழ்வார்). சொல்லுகிற குணக்கேடுகள் எவையென்னில்; கேண்மின்:- **[கடியன்]** தன் காரியத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதிலே கனவேகமுடையவன். அதாவது, தனக்கு விருப்பமுண்டானால் தானேவந்து மேல்விழுந்து விரைந்து கலக்குமவன் என்கை. **[கொடியன்]** எதிர்த்தலைபடுகிற கஷ்டம் பாராதே கல்நெஞ்சனாய்ப் பிரிந்துபோமவன், **[நெடியமால்]** மிகவும் பெரியவன் என்பது இச்சொல்லின் பொருள். இதன் கருத்தாவது,

மேல்விழுந்து கலக்கும்போது பிரியவேணுமென்று நினைப்பன். அப்படி அவன் நினைத்ததை யறிந்து 'என்னையனே! பிரியலாகாது_பிரியலாகாது' என்று கால்கட்டி விலக்கப் பார்க்கலாமே, அப்படி விலக்குவதற்குக் கூசி நடுங்கி அஞ்சியிருக்கவேண்டும்படி திடரென்று பரத்துவம் பாராட்டி நிற்பவனென்கை [உலகங்கொண்ட வடியன்] பிறருடைமையைத் தனக்காக்கிக்கொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்களுக்கு ஒன்றும் மிச்சப்படாதபடி பண்ணி அவர்களைப் பாதாளத்திலே தள்ளுமவன். [அறிவரு மேனி மாயத்தன்] வடிவைக் கண்டால் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணவிருக்கிறானோ? அன்றி ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளை கொள்ளவிருக்கிறானோவென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி ஆச்சரியமான தன்மையையுடையவன். அடியேன் குடியேனென்று சில சொல்லி மயக்கிக் கண்ணிலே மணலைத் தூவியோடிப்போமவன். இப்படிப்பட்ட குணக்கேடுகளைக் கோடிக்கணக்காகச் சொல்லவேணுமானாலும் நானன்றோ சொல்லவேணும். எனக்கன்றோ மருமம் தெரியும். தோழீ! இவை உன்னாலும் சொல்லமுடியாது. இதற்கென்றே இட்டுப் பிறந்த சிசுபாலாதிகளாலும் சொல்லமுடியாது இவ்வளவு குணக்கேடுகளையும் நான் அறிந்துவைத்தேயன்றோ இவ்விஷயத்திலீடுபட்டுக் கிடக்கிறது. இவை தோஷங்களேயானாலும் அவனுடைய தோஷங்களாகையாலே அவன் ஸம்பந்தத்தையிட்டு இவை நமக்கு உபாதேயங்களேயென்று என்னெஞ்சு கொள்ளுகின்றது; (அல்லது) கீழ்ச்சொன்ன விசேஷண பூதங்களான குணக்கேடுகளில் நோக்கு இல்லாமே விசேஷ்ய பூதனான அவனை மாத்திரமே என்னெஞ்சு பற்றியிருக்கின்றது. மாயாவாதிகள் "**நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம**" என்று விசேஷண ஸம்பந்த கந்தமுமற்ற விசேஷ்ய அம்சத்தை மாத்திரமே அங்கீகரிக்கிறாப்போலே குணமோ குணக்கேடோ ஆகிய விசேஷணாம்சத்தில் கண் செலுத்தாமல் வெறும் விசேஷ்யமான அவனளவில் மாத்திரமே என்னெஞ்சு ஊன்றியிருக்கின்றது என்பதாக [**ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கு மெல்லே**] என்கிற மூன்றாமடி அமைந்தது

13. இவ்வுலகில் பிறக்கின்றவர்கள் யாவரும் தோஷமே நிரம்பியவர்கள் என்றாவது குணமே நிரம்பியவர்கள் என்றாவது யாரும் சொல்லமுடியாது. உயர்ந்த பதவியில் இருக்கின்ற மஹான்கள் முதற்கொண்டு மிகவும் தாழ்ந்திருப்பவர்கள் வரையில் யாரை யெடுத்துக்கொண்டாலும் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் குணங்களும் தோஷங்களும் கலந்திருக்குமே யல்லது பரிபூர்ண குணசாலியாகவும் பரிபூர்ண துஷ்டனாகவும் ஒரு மனிதனையும் காட்டமுடியாது. எவரும் அயலாரை வஞ்சித்து விடலாமானாலும் தம்முடைய ஆத்மாவைத்தாம் வஞ்சித்து விடமுடியாதாதலால் தம் தம்மிடத்திலுள்ள குணதோஷங்களை உள்ளபடி அவரவர்கள் கட்டாயம் அறிந்தேயிருப்பார்கள். அப்படி யறிந்திருந்தும், உள்ள குணங்களை மிகவும் அதிகப்படுத்திக் காட்டுவதற்கும், உள்ள தோஷங்களை அடியோடு மறைத்துக் கொள்வதற்குமே ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்வது வழக்கம். அதில் ஸாமான்ய ஜனங்கள் ஏமாந்து போய்விடுவதும் நிபுணர்கள் உண்மையை அறிந்துகொள்வதும் இயல்பு.

14. பொதுவில் ஒவ்வொருவருடைய நோக்கமும் எப்படிப்பட்டதென்றால் நம்மிடத்தில் எல்லாருக்கும் நல்ல மதிப்பு உண்டாகவேணும்; நம்மை நல்ல குணசாலி யென்றே எல்லாரும் கொள்ளவேண்டும்; நம்மிடத்தில் தீமையிருப்பதாக யாரும் கருதக்

நடந்துகொள்வதிலேயே
கூடாது' என்றே ஆசைகொண்டு அதற்கு ஏற்றுப்போல் நடந்துகொள்வதிலேயே
பெரும்பாலும் ஜனங்களின் நோக்கம் காண்கிறது ஞானம், செல்வம், அழகு
முதலானவை மிகச்சிறிதளவு இருந்தாலும் அவற்றை மிகவும் அதிகமாகவே காட்டிக்
கொள்ள விரும்புவாரும் உண்டு. அவை அதிகமாகவே யிருந்தும் அவற்றை டம்பமாகக்
காட்டிக்கொள்ள விரும்பாமல் வெகு அடக்கத்தோடு இருப்பவர்களும் உண்டு. சில
பேர்கள் தங்களுடைய நிலைமையை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு 'நாம் எப்படி குற்றங்
களுக்குக் கொள்கலமாக இருக்கிறோமோ இப்படித்தான் உலகில் பலரும் இருக்க நேரிடும்;
இவ்வுலகுக்கு இது ஆச்சரியமன்று; ஆதலால் பிறருடைய குற்றங்களைப் பற்றி நாம்
கவனிப்பது வேண்டா' என்று கொண்டு பிறரது குற்றங்களில் சிறிதும் புத்தியைச்
செலுத்தாமல் தங்கள் காரியத்தோடே நிற்பர்கள் இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள்
அதிகமாகத் தேறமாட்டார்கள். நூற்றில் ஒருவர் தேறினால் விசேஷம். 99 பேர்களின்
இயல்வு எப்படிப்பட்டதென்றால் தம்முடைய நிலைமையைத் தாம் அடியோடு மறந்து
எப்போதும் பிறரைப் பற்றிய பழிப்புரையே போது போக்காக இருப்பதாம்.
அன்னவர்கள் வாய்கொண்டு பேசத் தொடங்கினாலும் கை கொண்டு எழுதத்
தொடங்கினாலும், இன்னாரைப்பற்றி இன்னவிதமாகத்தான் பேசுவர்கள் என்கிற வரம்பு
சிறிதும் இராது. ஒன்றுமறியாத மூடர்களை உயரத்தூக்கி வைத்திடவும் புகழ்பெற்ற
பெரியோர்களைப் பாதாளத்திலே தள்ளிவிடவும் வல்லவர்களே.

15. சில நபர்களிடத்தில் தூஷிக்கவேண்டிய காரணம் பூர்த்தியாக இருந்தாலுங்
கூட தூஷிக்கும் வழியைக் கனவிலுமறியாமல் பூஷிப்பதே செய்வார் நல்லோர். பூஷிக்க
வேண்டிய காரணம் பூர்த்தியாக இருந்தாலுங்கூட தூஷிப்பதையே தொழிலாகக்
கொள்வர் தீயோர். எங்கும் தூஷிப்பவர்கள், பலபல மஹான்களால் கொண்டாடப்
படுகின்றவர்களைத்தான் தூஷிப்பர்கள். யோக்யதை யில்லாதவர்களை தூஷிப்பதனால்
என்ன லாபம்? என்ன த்ருப்தி? அதை யார் கவனிப்பார்கள்? அது பயனற்ற பணியாகுமே.
நிறையப்பழங்கள் பழுத்துத் தொங்கப்பெற்ற மரங்களின் மீது கல்லடி தடியடி
விழுமேயல்லது மொட்டை மரத்தையும் மலட்டு மரத்தையும் அடிப்பாரார்? அதுபோல்
ஞானனுட்டானங்கள் நிரம்பியும், பலவகைகளில் புகழ்பெற்றும், பலரால் வணங்கப்
பட்டும் விளங்குகின்ற மஹான்கள்பேரில்தான் தூஷணைகள் ஏற்படுமேயல்லது, 'யாரோ
வழிப்போக்கன்' என்னும்படியான ஸாமான்ய ஜனத்தின்மீது வைத்தியக்காரன்கூட
தூஷணைகள் செய்ய மனங்கொள்ளமாட்டான். ஆகவே, எந்த நபரின்மீது விசேஷ
தூஷணைகள் ஏற்படுகின்றனவோ அதுவே காரணமாக அந்த நபர் மிக்க பெருமை
வாய்ந்தவர் என்பது உறுதியாகும். உண்மையில் அவர் பெருமை வாய்ந்தவராக இல்லா
விடினும், தூஷணைகள் ஏற்படுவது காரணமாகவே அவர்க்குச் சிறந்த பெருமை அவசியம்
ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. அமுதனார் அருளிய இராமானுச நூற்றந்தாதியில்
"பழிக்கில் புகழ்" என்றது காண்க. இப்பாசுரத்தை விவரித்தபடியே யிது.

16. மஹான்களைப் பிறர் தூஷிப்பதானது உண்மையில் பூஷிப்பதாகவே முடிவு
பெறும். அவர்களுடைய கீர்த்தி எங்கும் நன்றாகப் பரவுவதற்கு தூஷணைகளே பெரிய
கருவியாகும். பூஷிப்பது ஒரு மூலையில் அடங்கிப்போகும். தூஷிப்பதுதான் உலக
மெல்லாம் பரவும். பாகவத தூஷணையாக ஒரு புத்தகம் வெளிவந்தால் அது எத்தனை
பக்கமாயிருந்தாலும் எவ்வளவு வேலையிருந்தாலும் விட்டிட்டு வெகுரஸமாக வாசிக்க
ருசியுண்டாகும். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்' என்று ஒன்று வெளிவந்தால் அது நாலே
பக்கமாயிருந்தாலும் வாசிக்கத் தொடங்கும்போதே கண்ணுறக்க மதாகும். உலகப்
போக்கு இது. ... ...

பதினாறு நன்மொழிகள் முற்றுப்பெற்றன.

பச்சைப் பசும்பொய்யைப்பற்றிப் பதிலுரை.

(அல்லது தஞ்சாவூர் புளுகு.)

—⁂—

தஞ்சை மாமணிக்கோயிலுக்குப் பல பெருமைகளை யெழுதி வெளியிடுமொரு பண்டிதர் "தேசிகன் தமது திருமாளிகைக்குக் கதவிலக்கம் (டோர் நம்பர்) 24. என்றிருந்ததுபற்றி இருபத்து நான்கு பிரபந்தங்கள் கொண்ட ஸ்ரீதேசிகப் பிரபந்தம் சாதித்தார்" என்றும், அது முதன் முதலாகத் தஞ்சை மாமணிக்கோயிலிலேயே அநுஸந்தானம் தொடங்கப்பெற்று பின்பே மற்ற திவ்யதேசங்களிலும் அவ்வநுஸந்தானம் தொடர்ந்ததாகவும் எழுதுகிறார். திருவாரூர் புளுகென்றும், தஞ்சாவூர் புளுகென்றும் நெடு நாளாகவே ஒரு வழக்கச்சொல் வருவதுண்டு. திருவாரூர் புளுகு சைவர்திரளில் பிரசித்தமென்றும், தஞ்சாவூர் புளுகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகளில் பிரசித்தமென்றும் சொல்லுவர். பிரகிருதம் தஞ்சாவூர் புளுகைப்பற்றியே விவரிக்க அவசியமேற்பட்டது. அலங்கார சாஸ்திரத்தில் இப்படியுமொரு அலங்காரமுள்ளது. இதற்கு மித்யாத்யவஸிதி யென்று பெயரிட்டார்கள். किञ्चिन्मिथ्यात्वसिद्ध्यर्थं मिथ्यार्थान्तरकल्पनम्-मिथ्याध्यवसितिः [கிஞ்சிந்மித்யாத்வஸித்த்யர்த்தம். மித்யார்த்தாந்தர கல்பநம், -மித்யாத்யவஸிதி:] என்று லக்ஷணம் கூறினார்கள். वेश्यां वशीचकाराश्वः खपुष्पकृतशेखरः (வேச்யாம் வசீசகாராச்வ: கபுஷ்பக்ருத சேகர:) என்று இதற்கு லக்ஷ்யமும் காட்டினார்கள். 'குதிரையானது ஆகாசமலரைச் சூடிக்கொண்டு தாஸியை வசப்படுத்திக் கொண்டது' என்பது இதன்பொருள். தாஸி ஒருவர்க்கும் வசப்படுபவளல்லள். குதிரைக்கு தாஸியை வசப்படுத்தி ஆகவேண்டியதுமில்லை; அது இதை நெஞ்சாலும் நினைக்கவல்லதுமன்று. ஆகாச மலரென்கிற வஸ்துவும் கிடையாது. அதனைக் குதிரை சூடிக்கொண்டதென்பதும் அஸம்பாவிதம். ஆக அக்ஷரந்தோறும் பொய்யான விஷயங்களையே பெய்து பேசுவதும் ஒரு அலங்காரமாகப் பரிகணிதமாய்விட்டது. "இருபத்து நான்கு பிரபந்தங்கள்கொண்ட ஸ்ரீதேசிகப் பிரபந்தம்... இத்யாதியாக நாம் எடுத்துக்காட்டிய ப்ரக்ருதவிஷயமும் இவ்வலங்காரத்திற்கே லக்ஷியமாமத்தனை. இனி வரிசையாக விவரிப்போமிதனை.

1. வேதாந்தவாசிரியர் ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி முதலாக, ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் நடுவாக, முநிவாஹநபோகமீறாக முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்கள் பணித்துள்ளாரென்பது ப்ரஸித்தமானது. இவற்றில், ப்ரகரணவிச்சேதமில்லாத சிறிய ரஹஸ்யங்களுக்கு ஆதியிலும் அந்தத்திலும், ப்ரகரணவிச்சேதமுள்ள பெரிய ரஹஸ்யங்களுக்கு ஒவ்வொரு பிரகரணத்திலும் ஆதியந்தங்களிலும் பெரும்பாலும் சிறிய பெரிய சுலோகங்களை யியற்றிச் சேர்த்துள்ளாரென்பதை அனைவரும் காண்கிறோம்.

2. இவ்வண்ணமாகவே, அந்த ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களோடு கூடவே வெவ்வேறு வகைப்பட்ட யாப்பமைந்த தமிழ்ச்செய்யுள்களையும் இயற்றிச் சேர்த்துள்ளாரென்பதையுங் காணாநின்றோம். ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களை ஆதியந்தங்களில் மட்டுமன்றிக்கே இடையிடையிலும் சிலவற்றை யெழுதிச் சேர்த்திருப்பதுண்டு. அவை காரிகைகளெனப்படும். இந்த ப்ரக்ரியையானது தமிழ்ச் செய்யுள்களுக்கு கிடையாது. இடையிடையே தமிழ்ப்பாட்டுகளைச் செய்து சேர்த்திருப்பது கிடையாதென்றபடி. ஆதியந்தங்களில் மட்டுமே தமிழ்ச் செய்யுள்களைச் செய்து சேர்த்திருக்கிறாரென்கை.

3. ஆகவிப்படி ஆதிமத்யாந்தங்களில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத சுலோகங்களைத் தனியே பிரித்தெடுத்துச் சில நூல்களாக்கி இன்ன நூல் இன்னநூலென்று வியவஹரிப்பதுமில்லை, அவற்றைத் தனிப்பட அநுஸந்தானத்தில் ஒருவரும் ஓரிடத்திலும் கொண்டுவந்ததுமில்லை, கொண்டுவர முயன்றதுமில்லை. அந்த சுலோகங்களெல்லாம் ரஹஸ்யநூல்களிலேயே அந்தர்க்கதங்களாய்த் தனிப்பட வ்யபதேசம் பெறுமையினாலே ரஹஸ்யாநுஸந்தான காலங்களிலே மட்டும் அந்த சுலோகங்களுக்கும் அநுஸந்தானம் ப்ராப்தமாகி வந்திருக்கின்றது. அவற்றுக்கு வேறுவிதமான அநுஸந்தானம் எங்குமே கண்டதில்லையென்பது புநருக்தம்.

4. தத்ஸஹபடிதங்களான தமிழ்ப்பாட்டுகளுக்கும் இதே நியாயந்தான். அம்ருதரஞ்சனியென்றோ அம்ருதாஸ்வாதினியென்றோ அதிகாரசங்கிரகமென்றோ ஸ்வாமி தாம் பெயரிட்டதாக ஒரு பிரபந்தமும் தோன்றிற்றிலது. பின்புள்ளவர்கள் கோவில்களிலே ஸம்பந்தத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு புகுந்தபோது அந்த ராமாயணத்தின் தொடக்கமே யுத்தகாண்டமாக அமைந்தபடியால் ஸ்பர்த்தை முற்றினகாலத்திலே பாத்ரத்தனியனென்றும் வாழிதிருநாமமென்றும் நாள்பாட்டென்றும் ப்ரதிகல்பனைகள் பலவற்றைப் பண்ணினதுபோல தேசிகப் பிரபந்த ஸ்ருஷ்டியும் பண்ணினார்கள். உண்மையில் தேசிகர் ஸாதித்த பாட்டுக்களையே [அதாவது கீழே நாம் விவரித்தபடி ரஹஸ்யநூல்களில் ஸ்வாமி இட்டுவைத்த பாட்டுக்களையே] சில பிரபந்தங்களாக்கியும், வேறு சிலர் இயற்றிவைத்திருந்த பிரபந்தங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டும், பிரபந்த சாரம் முதலான ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைப் புதிதாகவே யியற்றியும் இவற்றுக்கு தேசிகப் பிரபந்தமென்று பெயரிட்டுச்சில கோவில்களில் சுத்தத்தொடங்கினார்கள்.

5. ஆக, கீழ் நான்கு பாராக்களில் தெரிவித்த விஷயங்கள் இனிப் பன்னிரண்டு பாராக்களில் அசைக்கமுடியாதபடி ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்யப்படுகின்றன. 'பலவாண்டுகளாக ஒரு பெரிய வகுப்பினர் சொல்லிப் போரும் விஷயங்களை இன்றாக நீயொருவன் நவீன கற்பனையாக எழுதிவிட்டதனாலே அஸூயையினாலும் ஆக்ரஹத்தினாலும் எழுதியதாகத் தேறுமேயல்லது லவலேசமும் ப்ராமாணிகமாகத் தேறுவதற்கு வழியில்லை'யென்று சிலர் சொல்லவும் எழுதவும்கூடும். தாராளமாகச் சொல்லுக வெழுதுக. 'இவன் ஆக்ரஹத்தாலே சொல்லுகிறான், அஸூயையினாலே யெழுதுகிறான்' என்றிவ்வளவே சொல்லக் கூடுமேயல்லது நாம் உபபாதிக்கும் விஷயங்களில் ஏகதேசமும் வாய்திறக்க வழியில்லையென்பது பிரளயத்திலும் அழியகில்லாத வார்த்தையேயாகும். தேசிகப் பிரபந்தமென வழங்கப்படும் நூல்தொகுதி உண்மையாகவே தேசிகரால் இயற்றப்பட்டு இருந்ததென்றே வைத்துக்கொள்வோம். துஷ்யது ந்யாயேந வன்றிக்கே முழுமனமாகவே கொள்வோம். இவற்றின் அநுஸந்தானம் தஞ்சை மாமணிக்கோயிலில் தொடங்கப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறதே, இதனை ஆர அமர ஆராய்வோம். முதலில் தஞ்சையில் தொடங்கப்பட்டுப் பிறகு இதர தேவாலயங்களில் அநுஸந்தான பரம்பரை நிகழ்ந்து வருவதாக எழுதப்படுகிறது இந்த நமது வியாஸத்திற்கு இலக்கான வ்யக்தியால். இப்போது எழுபத்து நான்காம் பிராயத்திலிருக்கிற நான் தஞ்சை மாமணிக்கோயிலை முதன் முதலாகப் பதினாறு பதினேழு பிராயத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்றவன். அப்போது ஒரு நாள் காலையில் தஞ்சையையும் மாலையில் திருக்கண்டியூரையும் ஏழெட்டு வயஸ்யர்களுடன் ஸேவிக்கப்ராப்தமாயிற்று. இவ்விரண்டு திருப்பதிகளும் அப்போது தென்கலைத் திருமண்காப்புடன் விளங்கியவை. ஆனால் பக்கத்திலேயே காவியாலும் திருமண்கட்டியாலும் வேறொரு திருமண்ரேகையும் போடப்பட்டிருந்த தப்போதே. இவ்விரண்டிடங்களிலும் தென்கலைஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் மிகச்சிலரும், வடகலைஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் மிகப்பலருமாயிருந்ததனால் ஆக்ரமணம் மிகவெளிதாக ஏற்பட்டது. அடியேன் இருபத்தைந்தாவது பிராயத்தில் மறுபடியும் அத்தலங்களுக்குச் செல்ல நேர்ந்தபோது கலை பரிஷ்காரமாகவே மாறுபாடடைந்ததைக் கண்டேன். திருக்குடந்தை, திருவிண்ணகர், தேரழுந்தூர்... என்னும் சிற்சில திருப்பதிகள் கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் புண்ட்ரம் மாறப்பெற்றவை; மேலே ப்ரஸ்தாவித்த இரு தலங்கள் நிகழும் (கி. பி.) இருபதாம் நூற்றாண்டில் மாறப்பெற்றவை. என்னுமிவ்வளவே வாசி.

6. கபிஸ்தலம், திருமெய்யம், திருநாகை, திருக்கண்ணங்குடி, அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதி யென்கிற திருப்பேர்நகர் முதலான பத்திருபது திவ்யதேசங்களில் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் அடியோடு இல்லையென்று சொல்லவேண்டும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தாலுங்கூட இவ்விடங்களில் பிறர் மலிந்திராமையினாலும், (இவற்றில் சில தலங்களில்) சேஷ்டைபண்ணமுடியாதபடி அரசாங்க மூலமாகக் கனமான காப்பு [ரக்ஷை] ஏற்பட்டுவிட்டபடியாலும் மாறுபாடு தோன்றப் பெறாமலிருக்கின்றது. ப்ராஸங்கிகமான இவ்விஷயமிருக்கட்டும். தேசிகர் ஜீவித்திருந்த

காலத்திலும், அவர் பரமபதித்த பிறகு நெடுநாள் வரையிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுள் எவ்விதமான பிளவும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஏற்பட்டிருந்தால், தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயத்திற்கே திலகமான திவ்யதேசங்களில் தேசிகவிக்ரஹம் ப்ரவேசித்திருக்க ப்ரஸக்தியே யிராது. அன்றியும், தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்களான வாதிகேஸரி ஜீயர், மணவாள மாமுனிகள் முதலான பல ஆசாரியர்கள் தேசிக ஸூக்திகளைத் தங்கள் கிரந்தங்களில் கையாளவும் ப்ரஸக்தியிராது. ஆகவே அக்காலத்தில் தேசிகரும் பிரிகதிர்ப்பட்டவரன்றிக்கே ஒத்துவாழ்ந்தவரென்பது யாவர்க்கு முடன்பாடு,

7. அவருடைய பிரபந்தங்களை யநுஸந்திக்க ப்ரமேய மேற்பட்டால், கோவிலைக் காத்தவர்களென்று இற்றைக்கும் ப்ரஸித்தவ்யபதேசபாகிகளான தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள்தாம் ஓதியிருக்கவேண்டும். மற்றையோர் வாய்திறக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது. ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் யதிராஜஸப்ததி ஓதுவது, திருக்கோவலூரில் தேஹளீச ஸ்துதி யோதுவது, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கோதாஸ்துதி யோதுவது இத்தகைய ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்தோத்ராநுஸந்தானமே இற்றைக்கும் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்களுக்கு உரித்தாயிருக்கும்போது, நாளைக்கும் த்ராவிடபாஷா தூஷணமும் திவ்யஸூரி நிந்தையும் திவ்யதேச உபாலம்பமுமே போதுபோக்காயிருக்கின்ற வகுப்பினர் பிரபந்தஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்களென்று எழுதினவர் எப்படித்தான் வெட்கமற்று எழுதினாரோ அறியோம். (வெள்கிப்போ யென்னுள்ளே நான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே) என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி தமக்குள் தாம் விலவறச் சிரித்துக்கொண்டேதாம் எழுதியிருக்கவேண்டும்.

8. தேசிகப் பிரபந்தமென்கிற ககநாரவிந்தத்தை முதன் முதலாகச் சொல்லத் தொடங்கினவர்கள் நால்வர் ஐவர் அறுவராக இருக்கமுடியாது; ஒரு பெருந்திரளாகத்தானிருக்கவேண்டும். அவர்களது பரம்பரை இப்போது உள்ளதா? இல்லையாவென்று கேட்டால் (திசி திசி விலோலநயநம்) என்கிறபடியே திசைதொறும் விழிக்கவேண்டியது தவிர வேறுண்டோ? கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயிலென்று ப்ரக்யாதமான திவ்ய தேசத்ரயத்தில் தலைகாட்ட வகையில்லாதவர்கள் வண்ணாத்தங்கரையிலே தோன்றி அவ்வாற்றிலேயே அன்றே அமிழ்ந்துபோனார்களென்று சொல்லித் தீரவேண்டியது தவிர வேறில்லையே. தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் இருபத்திரண்டில் திருவெவ்வுளூரென்கிற ஒரு திருப்பதியைப் பற்றிக்கொண்டு இவர்கள் மன்றாடலாம். இத்தலத்தைப்பற்றி நீதிமன்றத்து வியவஹார இதிஹாஸ புராணங்கள் இன்னமும் ஓய்ந்தபாடில்லை. இத்தகைய நவீநாக்ரமண விஷயீபூதங்களாய் அங்குலிகணநீயங்களாயுள்ள சில திவ்யதேசங்களில் நேற்று காலையிலும் இன்று மாலையிலுமாகத் தோன்றி ஸர்வஜநமநஸ்ஸாக்ஷிகங்களாகவுள்ள க்ஷேபங்களை விட்டொழித்து நெஞ்சை நடுநிலையிலே வைத்து உண்மை காணப்புக்கால் பொய்யும் புளுகுந்தவிர வேறொன்றும் தேறாது.

9. நெடுநாளாக நமது கேள்வியொன்று பிரபலமாகவுள்ளது. அதில் இவர்கள் அத்ருஷ்டியை அபிநயிப்பது தவிர வேறொன்றும் செய்யப்போகாது. தேசிகன் அவதரித்த காலமும் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின காலமும் ஸர்வஜநவிதிதமாகவுள்ளது. அன்று தொடங்கி இன்றளவாக அவிச்சிந்நபரம்பரையில் வருமவர்கள் ப்ரதிவாதி பயங்கராசார்ய வம்சஸ்தர்களேயல்லது வேறெவருமிலர். இவ்வம்சஸ்தர்கள் இன்றைக்கும் தங்கள் பரம்பரையில் வேதாந்தாசார்யரென்றும் நயனாராசாரியரென்றும் நாமகரணம் செய்து வருகிறார்கள். இவர்களை அகலாக்கி வேறுசிலர் தங்களை தேசிகாநுபந்திகளாகச் சொல்லிக்கொள்ளவாரம்பித்தது எந்தவாண்டிலென்பதை எளிதாக அறிந்துகொள்ள இயலும். தேசிகனுடைய பரசதக்ரந்தரத்னங்களில் ஏதேனுமொன்றுக்காவது இந்த நவீனர்களின் முன்னோர்கள் வியாக்கியானமியற்றியதுண்டோ? இவர்களுக்கு ப்ரவசநபரம்பரையில் கிடைத்த தேசிகக்ரந்தம் ஒன்றாவது உண்டோ? கி. பி. ௵ 1860க்கு மேலல்லவோ இவர்களில் சிலர் ரஹஸ்யவ்யாக்கியானமெழுதவும், சிலர் ஸ்தோத்ரவ்யாக்கியானமெழுதவும், சிலர் (தேசிகப்) பிரபந்தவியாக்கியானமெழுதவும் புகுந்திருக்கிறார்கள். இதை நாம் எத்தனை தடவையெடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். "இது சர்விதசர்வணம், பிஷ்டபேஷணம்" என்று தோஷம்கூறலாயினர்கள். இதுவும் ஒரு தூஷணமேயாதலால் இந்தவகையில் நம்மைக் கண்டித்துவிட்டதாக இவர்கள் த்ருப்தியடையலாமத்தனை.

10. தேசிகன் அவதரித்துப் பரசதப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்து திருநாட்டுக்
கெழுந்தருளியபின் நானூறு ஸம்வத்ஸரகாலம் இவர்கள் எங்கிருந்தார்கள்? என்ன
செய்துகொண்டிருந்தார்கள்? என்கிற நம்முடைய கேள்வி நாற்பது வருடங்களுக்கு
மேலாகத் தொடர்ந்து வருகின்றது. தேசிகனைப்பற்றியோ ஸ்ரீராமாநுஜரைப்பற்றி
யோ மற்றுமுள்ள நாதயாமுநாதிகளைப்பற்றியோ ஆழ்வார்களைப்பற்றியோ இவர்
களில் ஒருவராவது ஓரெழுத்தாவது எழுதியிருப்பதுண்டோவென்று நாம் கேட்கிற
கேள்வியை இவர்கள் உபேக்ஷிக்க முடியாது. இக்கேள்வியை இவர்கள் நம்மைநோக்
கிக் கேட்கிறபக்ஷத்தில் நாம் தாராளமாக விடையிறுக்கவல்லோம். ஸ்ரீவசநபூஷண
மீமாம்ஸாபாஷ்யம், ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸாபாஷ்யம், தாத்பர்யதீபிகை முதலாக
விளங்கிவரும் வடமொழி நூல்களும், பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும்
மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அரும்பதவிளக்கங்களாகவும் காப்பாக
வும் அவதரித்துள்ள தென்மொழி நூல்களும் ஸமீபகாலத்தில் (அதாவது இரண்டு
மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குள்) தோன்றியவையல்ல.

11. பூருவாசாரியர்களுள் பெரும்பான்மையோர்க்கு ஸந்நதி அநுஸ்யூதமாய் இடை
யூறுதுவந்துகொண்டிருக்கிறது. உடையவர்காலத்து ஆசார்ய புருஷர்களோ, மண
வாளமாமுனிகளின்காலத்து ஆசார்யபுருஷர்களோ [அஷ்டதிக்கஜாசாரியர்கள்]
இவர்களின் ஸந்நதிபரம்பரையார்கள் ஆங்காங்கு திவ்யதேசங்களில் ப்ரதிஷ்டிதர்
களாக விளங்குவதொன்றே போதுமானது.

12. பெரியநம்பிஸந்ததியார் நாங்கள் என்றோ, திருமாலையாண்டான் வம்சஸ்தர்கள்
நாங்கள் என்றோ, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பரம்பரையினர் நாங்கள் என்றோ, அனந்
தாழ்வான்திருவம்சத்தவர்கள் நாங்கள் என்றோ, எம்பார் ஆழ்வான் முதலியாண்டான்
வம்சத்தவர்கள் நாங்கள் என்றோ, பிரதிவாதிபயங்கரவம்சியர்கள் நாங்கள் என்றோ,
சோளஸிம்ஹபுரம் தொட்டயாசாரியர்ஸ்வாமி குலத்தவர் நாங்கள் என்றோ,
கிம்பஹுநா? வேதாந்தாசார்யவம்சஸ்தர்கள் நாங்கள் என்றோ சொல்லிக்கொண்டு
திவ்யதேசங்களில் தலைகாட்டுவதற்கு எதிர்வகுப்பில் ஒருவருளரோ?

13. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரநாயஸ்தர்களுக்கு உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகத்வம்
சிறப்புப்பெயராகக் கிடைத்தது. அது தன்னிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவேதாந்தத்தை இடக்
கண்ணாகவும், த்ராவிடவேதாந்தத்தை வலக் கண்ணாகவும் கொள்பவர்களே உத்தம
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்கிற அத்யவஸாயமும் அநபாயமாகவுள்ளது. இதனால் ஸம்ஸ்
க்ருதவேதாந்தத்திற்குக் குறை கூறினதாக ஆகாது. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் கோரமாத
வஞ்செய்து திராவிட வேதாந்தத்தை ஆர்ஜித்தருளினபடியால் "நாதோபஜ்ஞம்
ப்ரவ்ருத்தம் - இதமகிலதம: கர்சநம் தர்சநம் ந:" என்று தேசிகன் கொண்டாடின
நம் தரிசனத்தில் திராவிட வேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்களுக்கே ப்ரசஸ்தி விளைந்தது.
அந்த ப்ரசஸ்தியைப்பெற்றவர்கள் தென்னாசார்யஸம்பிரதாயஸ்தர்களே யென்பது
ஊர்ஜிதம். எங்கும் திவ்யதேசபரிபாலகர்கள் இவர்களேயன்றோ. தேசிகப்பிரபந்தங்
களை ஓதியிருக்கவேண்டுமானாலும் இவர்களைத் தவிர்த்து வேறுயாரிடம் அவ்வதிகாரம்
செல்லும்? இதைப்பற்றி ஒரு பாரதமெழுதினாலும் போராது.

14. அருளாளப்பெருமாளெம் பெருமானார் பணித்த ஞானஸாரப்ரமேயஸாரங்
களுக்கோ, பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்பணித்த அஷ்டப்பிரபந்தங்களுக்கோ ஒரு கோ
விலிலும் பரிக்ரஹமேற்படவில்லை. அவற்றில் என்ன குறைகூறமுடியும்? பகவந்நிய
மனம் ஏற்படவில்லையென்பதே குறை. மற்றுள்ள ஆசாரியர்களின் தனியன்களிற்
காட்டிலும் மணவாளமாமுனிகளின் தனியனுக்குச் சிறப்பு ஏற்பட்டதுபோல மண
வாளமாமுனிகளின் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கும் அப்ரத்ருஷ்யமான சிறப்பு ஏற்பட்ட
தென்றால் இதற்குப்பொறாமைப்பட்டுப் பயனென்கொல்? விச்வாமித்ரஸ்ருஷ்டிகள்
ஒருகாலும் ஓரிடத்திலும் விலைச்செல்லமாட்டா.

15. ''தேசிகன் தஞ்சை மாமணிக்கோயிலிலிருந்துகொண்டு தத்வமுக்தாகலாபம் ஸாதித்தார்; திருக்கண்டியூரிலிருந்துகொண்டு ஸர்வார்த்தஸித்தியெழுதினார்; உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியிலிருந்துகொண்டு நியாயஸித்தாஞ்ஜநம் பணித்தார்; தேரழுந்தூரிலிருந்துகொண்டு நியாய பரிசுத்தியெழுதினார்'' என்றிப்படி இவர்கள் எழுதிவைத்துப் பெருமைபெறலாம், பெறுவிக்கலாம். அஸம்பாவிதங்களையெழுதி அவஜ்ஞைபெறவேணுமென்பதே இவர்களது ஸங்கல்பமாதலாலும், மூலைமுடுக்குகளில் எழுதிவைத்திருந்தால் இதைப்பார்த்துச்சில பாமரர்களாவது வஞ்சிக்கப்படமாட்டார்களா? என்னுமெண்ணத்தினாலும் ஒருவர்மாறியொருவராக இத்தகைய அஸம்பத்தங்களை யெழுதிவைப்பதே போது போக்காக இருந்துவருகிறார்கள்.

16. செங்கற்பட்டு, ஸப் ஜட்ஜ்கோர்ட்டு O. S. No. 7, (ஷை 1945) காஞ்சிபுரம் R. வரததாதாசாரி யென்பவர் -- ''தமிழ்ப்பிரபந்தங்கள் வேதத்தில் பிரவேசமில்லாத ஸ்திரீ சூத்ரர்களுக்காகவே ஏற்பட்டவை. ஆகையால் வடகலை தாதாசாரிகள் இது நமக்குவேண்டாமென்று தென்கலை ஆத்தான்ஜீயருக்கு விட்டுக்கொடுத்துவிட்டார்கள்'' என்று ஸ்டேட்மெண்டு போட்டிருக்கிறார். அந்த ஜட்ஜ் இதையெடுத்துக்காட்டி எழுதியிருப்பதாவது :-

> ''இதனால் வடகலையாருக்குப் பிரபந்தங்கள் விஷயத்தில் எவ்வளவு அலக்ஷியம் இருக்கிறதென்பதை நன்கு உணரலாம்; இப்படியிருந்தும் இவர்கள் தாங்களும் தமிழ்ப்பிரபந்தம் சொல்லவேணுமென்று ஆக்ரஹம் கொள்வதுதான் மிகவும் வேடிக்கையாயிருக்கிறது'' --- என்று.

''தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானமும் தாதாசார்ய குடும்பமும்'' என்கிற அடுத்த வியாஸம் இதற்கு அநுபந்தமாகவே வாசிக்கத்தக்கது....

முடிவாக வொரு வார்த்தை.

அடியேனுடைய கண்டனங்களுக்கு இலக்காகநூல்களையோ வியாஸங்களையோ எழுதிவருகின்ற வகுப்பினருடைய திரளில் வித்வான்களும் விவேகிகளும் இல்லாமற்போகவில்லை. தாங்கள் சொல்லிவருவதும் எழுதிவருவதும் அபத்தம் அஸம்பந்தம் அந்ருதம் என்பதை யுணரமாட்டாதவர்கள் அந்த வகுப்பில் ஒருவர்கூட இருக்கமுடியாது. உண்மையைத் தாங்களே தெரிந்துகொள்ள முடியாமற்போனாலும் அலசியலசி அடியேனெடுத்துக்காட்டியபின்பும் உண்மை தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்க முடியவே முடியாது. பெண்களும் பேதையருங்கூடவன்றோ தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உள்ளது உள்ளபடியே தெரிந்துகொண்டிருந்துங்கூட, படித்தவர் படியாதவர் என்கிற வாசியின்றியும், விவேகிகள் அவிவேகிகள் என்கிற வாசியின்றியும் அஸம்பத்தப்ரலாப பரம்பரையை இடையறாது நடத்திக்கொண்டு போருவதுண்டே, இது வியப்பினும் வியப்பே...

